

**A micro-study of Greek Female
Immigrants to NZ in the 60s**
An Oral History Project

Interview Transcript

Interviewee: *Kleio Kokkinou*

Interviewers: *Athina Tsoulis, Evangelia
Papoutsaki*

Date: *26/11/2010*

Location: *Wellington, New Zealand*

Additional material:

*Bio details/consent forms/photos/other supporting
documentation/transcript of interview*

Transcription by Ilias Pavlidis

(E.Π.: Evangelia Papoutsaki, K.K.: Kleio Kokkinou, A.T.: Athina Tsoulis)

This is an interview with Kleio Kokkinou on the 26 of November, 2010. The interview is for the Greek women immigrants to New Zealand in the sixties. The interviewer is Evangelia Papoutsaki. The interview has been recorded at 13 Elizabeth Street, Wellington, New Zealand. There are some noises in the background, a humming, perhaps due to a refrigerator or some other equipment, electronic equipment. The recording equipment is a Foster FR 2LE Recorder and a KGC 417PP clip on microphone. This is Number one.

E.Π. : Κυρία Κλειώ, σας ευχαριστούμε πάρα πολύ που δεχτήκατε να κάνετε αυτήν την συνέντευξη. Σήμερα έχουμε εδώ μαζί μας την Αθηνά Τσουλής, η οποία κοιτάζει το equipment, και πιθανόν να σας κάνει κάποιες ερωτήσεις, κάποια στιγμή, κατά τη διάρκεια της συνέντευξης.

K.K.: Εντάξει.

E.Π.: Λοιπόν, έτσι να αρχίσουμε λίγο, με το ιστορικό σας. Πριν έρθετε εδώ στην Νέα Ζηλανδία, να μας πείτε, το όνομα σας, πότε γεννηθήκατε, πόσων χρονών είσαστε, τον άνδρα σας και πόσα παιδιά έχετε, έτσι για να ξεκινήσουμε.

K.K.: Ναι.

E. Π.:Ναι.

K.K.: All right. Από πού ν' αρχίσω;

E.Π.: Τ' όνομα σας, πότε γεννηθήκατε, και πότε ήρθατε.

K.K.: Του μπαμπά μου τ' όνομα ή του άνδρα μου;

E.Π.: Και τα δύο.

K.K.: Του μπαμπά μου το όνομα είναι Ανδρέας Τσαντάκης, της μαμάς μου; Ελένη Λουφαρδάκη, του άντρα μου Αναστάσιος Κόκκινος, τα παιδιά μου είναι Ευαγίτσα Κόκκινου, Ελένη Κόκκινου. Τι άλλο;

E.Π.: Αυτά. Πότε γεννηθήκατε;

K.K.: Το seventeen, δεκαεφτά ενδεκάτου 1938.

E.Π.: Και πού γεννηθήκατε;

K.K.: Στον Άγιο Αντώνιο, Κρήτη.

E.Π.: Να μας πείτε, πότε ήρθατε στην Νέα Ζηλανδία;

K.K.: Ήρθαμε το, ήρθα το 19... ninety sixty three. Χίλια εννιακόσια εξήντα τρία. Αλλά δεν θυμάμαι την ημερομηνία... Απρίλιο.

E.Π.: Τον Απρίλιο;

K.K.: Ναι. Χίλια εννιακόσια εξήντα τρία.

Ε.Π.: Να μας πείτε έτσι λίγο, πού γεννηθήκατε και μεγαλώσατε στην Κρήτη, στο χωριό σας. Πώς ήταν έτσι η ζωή εκείνη την περίοδο, τα παιδικά σας χρόνια, τι μνήμες έχετε από τότε;

Κ.Κ.: *Η ζωή δεν ήταν τόσο και καλή, για αυτό αποφασίσαμε να έρθουμε στην Νέα Ζηλανδία. Ήρθαμε πολλά κορίτσια από το χωριό μου.*

Ε.Π.: Ναι;

Κ.Κ.: *Αλλά φύγανε στην Ελλάδα άλλες, άλλες στην Αυστραλία, άλλες πεθάνανε.*

Ε.Π.: Πόσες, θυμόσατε πόσες κοπέλες είχανε έρθει μαζί σας τότε;

Κ.Κ.: *Από τον Άγιο Αντώνιο;*

Ε.Π.: Ναι.

Κ.Κ.: *Η Ευανθία Κορναράκη, ... δεν μπορώ να θυμηθώ τις άλλες. Η Ευανθία Κορναράκη, μια Στεφανουδάκη και μία άλλη, άλλες δυο τρεις, αλλά, δε, συγγνώμη, δεν μπορώ να θυμηθώ τώρα τα ονόματα τους..*

Ε.Π.: Ναι, καλά. Δεν πειράζει...

Κ.Κ.: *Γυρίσανε στην Ελλάδα, μόνο μια είναι στην φάρμ... στην, πάνω από εκεί που έχουνε φάρμες..*

Ε.Π.: Εδώ στην Νέα Ζηλανδία;

Κ.Κ.: *Ου..*

Ε.Π.: Εδώ στο βόρειο νησί;

Κ.Κ.: *Νομίζω*

Ε.Π.: Ναι...

Κ.Κ.: *Αντωνία...Αντωνία..το επίθετο... το θυμάμαι. Είναι παντρεμένη έναν από την Κύπρο.*

Τώρα δεν μπορώ να θυμηθώ το όνομα της.

Ε.Π.: Και πώς έγινε και ήταν τόσες πολλές κοπέλες που ήρθαν από το ίδιο χωριό; Πώς ακούσατε για την Νέα Ζηλανδία;

Κ.Κ.: *Πρώτα φύγανε οι δυο Στεφανουδάκηδες, κοπέλες και μετά τ' ακούσαμε εμείς, κι εγώ, κι ήθελα να φύγω, ο μπαμπάς μου δεν μ' άφηνε να φύγω, μετά ήρθε μια γειτόνισσα μου, αυτή ...τη λέγανε Αντωνία..., τη λέγανε Αντωνία, αλλά αυτή ήτανε πολύ ηλικιωμένη, τριάντα οχτώ χρονών ήρθε και μετά επήγε εκεί να γραφτεί στη ΔΗΜΙ, αλλά ο άνθρωπος που ήτανε εκεί της είπε να διαβάσει λίγο κι αυτή δεν ήξερε γιατί δεν είχε πάει ποτέ στο σχολείο κι η δασκάλα της έδωσε ψεύτικο ενδεικτικό. Κι έτσι, μετά της είπε, «πήγαινε παιδί μου να μάθεις πρώτα τα ελληνικά, μετά να μάθεις τα αγγλικά» κι την απόρριψε. Και μετά ο μπαμπάς μου, αφού εγώ ήμουν καλή στο σχολείο, τι να 'κανε, αφού πέρασα. Κι έτσι, για αυτό, αποφάσισε, να μ' αφήσει ύστερα.*

Ε.Π.: Επήγατε μόνη σας και κάνατε τα χαρτιά σας ή το ήξερε ο μπαμπάς σας ότι...

Κ.Κ.: Κάτι είχε ακούσει ο μπαμπάς μου... και πήγα με αυτήν την Αντωνία, Μπουζάκη, Αντωνία Μπουζάκη λεγότανε, γειτόνοι ήμαστε και ύστερα αφού αυτήν την έκοψαν, εγώ έφυγα με την Ευανθία την Κορναράκη, ήμασταν χωριανοί, φύγαμε τον ίδια φορά.

Ε.Π.: Α,α. Και γιατί θέλατε να φύγετε; Τι σας έκανε έτσι να θέλετε να πάτε τόσο μακριά στην άλλη άκρη του κόσμου;

Κ.Κ.: Για να δω άλλο κόσμο και να δουλέψω.

Ε.Π.: Μμμ...

Κ.Κ.: Γιατί στα χωριά ήταν δύσκολη η ζωή.

Ε.Π.: Πόσων χρονών ήσασταν τότε;

Κ.Κ.: Εγώ στα είκοσι τριών ήρθα. Δεν ήμουν μικρή απευθείας. Ο μπαμπάς μου νόμισε ότι εγώ, μη μπλεχτώ σε προβλήματα. Εγώ δεν ήμουν τέτοια.

Ε.Π.: Και βέβαια είκοσι τριών χρονών που ήρθατε τότε, δεν είχατε παντρευτεί ακόμα τότε...

Κ.Κ.: Νο, νο, νο ... Μετά έφερα τον άντρα μου, εγώ τον έφερα...

Ε.Π.: Τον ξέρατε; Ήταν από το χωριό σας;

Κ.Κ.: Ήταν από τον Αστροκά, έχεις ακούσει τον Αστροκά, το χωριό;

Ε.Π.: Ναι, τον ξέρω τον Άστρακα.

Κ.Κ.: Ε,ε;

Ε.Π.: Ναι!

Κ.Κ.: Ε, από εκεί ήταν ο Τάσος, Αναστάσιος.

Ε.Π.: Και τον ξέρατε από πιο μπροστά βέβαια!

Κ.Κ.: Όχι, όχι!

Ε.Π.: Και πώς τον φέρατε;

Κ.Κ.: Από φωτογραφία αμ..

Ε.Π.: Ποιος σας την έδειξε την φωτογραφία του;

Κ.Κ.: Ο μπαμπάς..

Ε.Π.: Α, α..

Κ.Κ.: Ο μπαμπάς μου 'στείλε φωτογραφία κι εγώ ήθελα να παντρευτώ ένα Κρητικό, ας πούμε, κι έτσι, τον παντρεύτηκα.

Ε.Π.: Και μας είπατε ότι ήσασταν είκοσι τριών χρονών, όταν φύγατε...

Κ.Κ.: Μάλιστα!

Ε.Π.: Τι κάνατε, τι δουλειά κάνατε στο χωριό; Ήσαστε, δουλεύατε...στο...

Κ.Κ.: Στις ελιές...

Ε.Π.: Στις ελιές, Όταν ακούσατε για την Νέα Ζηλανδία, τι σας πέρασε απ' το μυαλό; Τι ξέρατε για την Νέα Ζηλανδία;

Κ.Κ.: Πέταξα στον ουρανό!!

Ε.Π.: Ναι;

Κ.Κ.: Μ' άρεσε. Μ' άρεσε να φύγω.

Ε.Π.: Είχατε ξανακούσει για τη Νέα Ζηλανδία παλιότερα, πριν....;

Κ.Κ. Όχι, όχι, τίποτα.

Ε.Π.: Επειδή είχε πολλούς νεοζηλανδούς στρατιώτες στην, ειδικά στα Χανιά, δεν είχε, δεν ξέ... στο χωριό δεν υπήρχαν μνήμες έτσι από τους παλιούς για τους στρατιώτες της Νέας Ζηλανδίας στον πόλεμο;

Κ.Κ.: Το μόνο ήταν, ένας γείτονας μου, είχε φίλους νεοζηλανδούς, και εμιλούσε πολλές φορές, μου μιλούσε αγγλικά. Μετά πήγα κι εγώ κι έμαθα λίγο τα αγγλικά. Μου 'λέγε: «goodnight» «go to sleep», τέτοια πράγματα...

Ε.Π.: Πού τα μάθατε τα αγγλικά σας;

Κ.Κ.: Εδώ!

Ε.Π.: Εδώ, στην Νέα Ζηλανδία;

Κ.Κ.: Ναι...

Ε.Π.: Αλλά δεν ξέρατε καθόλου πριν....

Κ.Κ.: Τίποτα, τίποτα!!!

Ε.Π.: Κι όταν περάσατε, κάνατε τα χαρτιά σας...

Κ.Κ.: Μάλιστα!

Ε.Π.: Είπατε ότι δεν το είπατε στον μπαμπά σας..

Κ.Κ.: Νο, μου 'δώσε το permission, την άδεια να έρθω, ύστερα, αφού επέρασα..

Ε.Π.: Α,α...

Και όταν κάνατε τα χαρτιά σας και περάσατε, πήγατε κάπου να κάνετε εκπαίδευση, έτσι δεν είναι;

Κ.Κ.: Ναι.

Ε.Π.: Πού πήγατε;

Κ.Κ.: Στην Αθήνα!

Ε.Π.: Στην Αθήνα ήσασταν!! Για πόσο χρονικό διάστημα;

Κ.Κ.: Νομίζω, για τρεις μήνες; Όχι, παραπάνω...

Ε.Π.: Ναι...

Κ.Κ.: ...να μάθουμε τα αγγλικά..

Ε.Π.: Κάνετε τίποτα, μάθατε άλλα πράγματα εκτός από τα αγγλικά;

Κ.Κ.: Καλή συμπεριφορά, πώς να στρώνουμε τα τραπέζια, πολλά, δεξιά, αριστερά, από τέτοια μας μάθανε.

Ε.Π.: Μ,μμ..

Κ.Κ.: Και, στα αγγλικά ήμουν καλή...

Ε.Π.: Ναι...

Κ.Κ.: ...και είχαμε μια πώς αλλιώς την λέγανε, μια δασκάλα, και μια μέρα κατέβαινα κάτω να πάω έξω, ήμασταν εσώκλειστες, μας είχαν εσώκλειστες ένα διάστημα..

Ε.Π.: Πού ήταν στην Αθήνα αυτό, θυμόσαστε;

Κ.Κ. Στην Κηφισιά, ναι, και κατέβαινα εγώ για να βγω έξω και μου έλεγε: «where are you going miss, miss Tsontaki?» εγώ: «I am going downstairs», χάρηκε τόσο πολύ που της είπα στα αγγλικά αυτό γιατί ήθελα να φύγω εγώ και προσπαθούσα να τα μάθω...

Ε.Π.: Ναι...

Κ.Κ.: Κι έτσι αυτό το είπα...

Ε.Π.: Κάνετε εκεί γνωριμίες με άλλες κοπέλες που μετά συνεχίσατε έτσι φιλίες εδώ όταν ήρθατε;

Κ.Κ.: Ναι! Ναι! Με όλα τα κορίτσια που ήρθαμε και με άλλες γνωρίσαμε...

Ε.Π.: Έχουμε εδώ μια φωτογραφία που σας δείχνει να κρατάτε το ενδεικτικό της αποφοίτησης σας...

Κ.Κ.: Ναι! Στα αγγλικά...

Ε.Π.: Θα μας πείτε, ποια ήταν η κυρία, εδώ, στα αριστερά;

Κ.Κ.: Η κυρία Μαίρη, η κυρία Μαίρη. Το επίθετο της... τη λέγαμε κυρία Μαίρη.

Ε.Π.: Και η κυρία Μαίρη σας έκανε αγγλικά;

Κ.Κ.: Μάλιστα!

Ε.Π.: Ήταν Ελληνίδα δηλαδή..

Κ.Κ.: Ναι!

Ε.Π.: Α! Και πόσα άλλα κορίτσια ήταν εκεί στην τάξη που αποφοίτησαν με τη δική σας ομάδα;

Θυμόσαστε;

Κ.Κ.: Κρητικές ή όχι κρητικές;

Ε.Π.: Και κρητικές και οι άλλες.

Κ.Κ.: Ήταν η Ζωγραφιά Μανόλα, δεν ήταν κρητική αυτή, ήταν η Ζαμπία, αλλά πέθανε, η Ευανθία η Κορναράκη, χωριανή μου, η Λευτεριά Ψαρουαδάκη, αλλά αυτήν ήταν από τα Μοθιανά, είσαι από τα Μοθιανά, για αυτό σ'είπα είσαι από εκεί εσύ;

Ε.Ε. ... από τα Μοθιανά, όχι...

Κ.Κ. ... από τα Μοθιανά, δεν ήταν άλλες που ήρθαν μαζί...

Ε.Π. Με εκείνο το γκρουπ ήρθατε...

Κ.Κ. Μάλιστα...

Ε.Π. Εκείνη τη μέρα που πήρατε, έτσι, το ενδεικτικό, ήσαστε πολύ ωραία ντυμένη, φοράτε εδώ, τι είναι, ένα βελούδινο φόρεμα, εε, θυμόσαστε τι χρώμα είχε;

Κ.Κ. Πράσινο προς το λαδί νομίζω.

Ε.Π. Το πήρατε για αυτήν την αποφοίτηση ή το είχατε...

Κ.Κ. Το είχα...

Ε.Π. Το είχα, το είχατε...

Κ.Κ. Μάλιστα...

Ε.Π. Και πώς νιώθατε εκείνη την ημέρα που το πήρατε αυτό το χαρτί, επιτέλους;

Κ.Κ. Πολλή χαρά που θα φεύγαμε ...

Ε.Π. Και πότε φύγατε μετά, από αυτήν την αποφοίτηση, πόσο χρόνο πήρε για να φύγετε;

Κ.Κ. ... μμ, μετά πήγαμε στη, ήτανε Πάσχα, πήγαμε στην Κρήτη να αποχαιρετήσουμε τους γονείς μας, τους δικούς μας, και μετά εφύγαμε και ήρθε ο μπαμπάς μου να δει και με συνόδευε, πάντα ήταν ο μπαμπάς μου μαζί μου,...

Ε.Π. Έχουμε εδώ μια φωτογραφία που δείχνει τον μπαμπά σας κι εσάς, εε....

Κ.Κ. ... έξω από το αεροπόρτ, το αεροδρόμιο...

Ε.Π. ... στην Αθήνα...

Κ.Κ. ... μάλιστα...

Ε.Π. Και αυτό ήταν μετά το Πάσχα, κατά το Μάιο, Απρίλιο, Μάιο....

Κ.Κ. Απρίλιο!

Ε.Π. Απρίλιο, του χίλια εννιακόσια εξήντα τρία...

Κ.Κ. Είκοσι επτά Απριλίου ήρθα. Οχχχ

Ε.Π. Το θυμόσαστε, ε;

Κ.Κ. Τώρα μπήκε στην μνήμη μου, μάλιστα...

Ε.Π. Κι εδώ ο μπαμπάς σας, δείχνει... Πώς νιώθετε; Ήτανε χαρούμενος; Πώς ένιωθε νομίζετε;

Κ.Κ. Ναι, έκλαιγε πολύ, έκλαιγε μετά πάρα πολύ και έλεγε 'παιδί μου, δεν θα σε ξαναδώ 'λέω 'μπαμπά, θα γυρίσω', μετά από οχτώ χρόνια γύρισα

Ε.Π. Κι ήταν ακόμα ζωντανός βέβαια..

Κ.Κ. Ναι, ναι... Τώρα έχει πεθάνει... μπαμπά μου...

Ε.Π. Έτσι πριν, πριν προχωρήσουμε για τις εμπειρίες σας εδώ στην Νέα Ζηλανδία, λίγο να σας ρωτήσω, τι μνήμες έχετε από το χωριό, κείνα τα χρόνια, έτσι κάτι που σας έρχετε στο μυαλό, μια εμπειρία...

Κ.Κ. ... πολλά πράγματα...

Ε.Π. ... για πείτε μας έτσι λίγα... Πώς... τις ελιές, πώς ήταν η ζωή, πώς ήταν οι άνθρωποι, η εκκλησία...

Κ.Κ. Η εκκλησία ήταν εντάξει, οι ελιές ήτανε δύσκολο να μαζεύουμε κι έτσι γι' αυτό αναγκάστηκα να φύγω, οι ελιές ήτανε το πρόβλημα και δεν είχα και μαμά είχα μητριά και δεν μας ήθελε...

Ε.Π. ..ναι...

Κ.Κ. ... κι έτσι αναγκάστηκα να φύγω...

Ε.Π. Είχε άλλα παιδιά ο μπαμπάς σας με τη δεύτερη γυναίκα του;

Κ.Κ. Νο,...

Ε.Π. Όχι...

Κ.Κ. ... δεν έκανε γιατί ήτανε πολύ γριά ...

Ε.Π. ... και σας μεγάλωσε αυτή....

Κ.Κ. ...ναι...

Ε.Π. Μπορείτε να μας περιγράψετε, έτσι, μια μέρα σας, πώς ήτανε, τι κάνατε το πρωί που σηκωνόσαστε, με τι ασχολιόσασταν;

Κ.Κ. Ε, είχαμε τα πρόβατα..

Ε.Π. Ααα!

Κ.Κ. Ε, τι άλλο!

Ε.Π. Και πηγαίνατε στα πρόβατα, εσείς με τα πρόβατα, στη βοσκή;

Κ.Κ. Τα βλέπαμε...

Ε.Π. Τα βλέπατε...

Κ.Κ. Τα βλέπαμε, ναι...

Ε.Π. Από το πρωί μέχρι το βράδυ; τα... βάζοντας...

Κ.Κ. Για λίγο

Ε.Π. Για λίγο....

Κ.Κ. Για λίγο, και μετά το βράδυ πια, τα φέρναμε πάλι στο σπίτι, εγώ κι ο αδελφός μου ο Σωτήρης, είν.. είναι τα δύο μικρά, τα άλλα είχαν φύγει στην Αθήνα...

Ε.Π. Μμμμ

Κ.Κ. ... μπήκανε σε δουλειές... μμ. .ναι..

Ε.Π. Αν ήταν έτσι κάτι που θυμόσατε έτσι πολύ έντονα από το χωριό όλα αυτά χρόνια που είσατε στη Νέα Ζηλανδία, τι εικόνες σας έρχονατι από το χωριό;

Κ.Κ. Πολλά δεν θυμάμαι, τι εικό... τι εννοείς τι εικόνες;

Ε.Π. Έτσι κανένα γεγονός, κάποιες εμπειρίες, συζητήσεις με ανθρώπους, τι σας έρχεται έτσι στο μυαλό πιο πολύ, που σας λείπει θα λέγαμε;

Κ.Κ. Είχα μια γειτόνισσα κι αυτή λεγόταν Κλιματσάκη, πέθανε. Κι αυτή με αγαπούσε πολύ και μου 'λέγε τις ιστορίες για τη μαμά μου που πέθανε, για τους θείους μου, όλοι πεθάνανε από το κακόπετρο αυτό, τέτοιες ιστορίες μου 'λέγε, και μου 'λέγε και μια φορά πως ήμουνα πολύ άρρωστη, είχα παραλύσει, όταν ήμουν δύο χρονώ, κάπου, κι η μητριά μου με πήγε στο, με πήγε στο γιατρό κι έγινα καλά. Αυτό μου 'λέγε αυτή κυρία, τι άλλο!! Πολλά δεν θυμάμαι, άλλα...

Ε.Π. Ναι... μικρή ήσατε. Και, και έτσι λοιπόν, αποφασίσατε να ρθείτε στην Νέα Ζηλανδία,, ήταν, θα πηγαίνατε, όπου να ήταν ή ήταν η Νέα Ζηλανδία που σας τράβηξε την προσοχή;

Κ.Κ. Όπου μας πηγαίνανε, έπρεπε να πάμε. Δεν είχαμε δικαίωμα choice...

Ε.Π. Θα μπορούσατε δηλαδή να πάτε σε ποια, σε κάποια άλλη χώρα;

Κ.Κ. Όχι...γιατί έπρεπε να πληρώσω, αν φεύγαμε από τη ΔΗΜΙ, έπρεπε να πληρώσουμε εξήντα πέντε λίρες, τότε, αν φεύγαμε από τη ΔΗΜΙ, αλλά εγώ δεν ήθελα να φύγω διότι δεν ήθελα προβλήματα, η ΔΗΜΙ μας βοηθούσανε πολύ... όταν παθαίναμε... να μην πάθουμε κάτι και για αυτό ήθελα να μείνω, ώσπου ήρθε ο Τάσος, ο άντρας μου, και παντρευτήκαμε, δεν έφυγα από το... από την ΔΗΜΙ..

Ε.Π. Λοιπόν να μας πείτε έτσι τώρα όταν ήρθατε στην Νέα Ζηλανδία, εκείνες τις πρώτες μέρες, φύγατε από την Αθήνα με ένα γκρουπ άλλων κοριτσιών, ε...

Κ.Κ. ... μάλιστα...

Ε.Π. ... και πείτε μας έτσι πώς ήτανε όταν... ήρθατε με το αεροπλάνο;

Κ.Κ. Ναι!

Ε.Π. ... και όταν, μέσω ... ήρθατε κατευθείαν ή πήγατε μέσω άλλης χώρας;

Κ.Κ. Μας πήγαν στην Αυστραλία, σε ένα βρώμικο ξενοδοχείο, κανείς δεν ήρθε να μας δει για δύο τρεις ημέρες, κανείς δεν ήρθε να μας δει και ήμουνα εγώ με την Λευτεριά την Ψαρογαράκη, από τα Μοθιανά, σ'ένα δωμάτιο και κάποιος βλαμένος ήρθε και μας εχτύπησε την πόρτα, ,μας πάει out, και μεις του είπαμε no, no, no και φοβηθήκαμε και μετά από μια δυο μέρες, μας πήρανε μ'ένα λεωφορείο και μας πήγανε στο αεροδρόμιο ... κι ήρθαμε εδώ.

Ε.Π. Αυτό ήταν τώρα στο Σύνδευ, στη Μελβούρνη, πού ήτανε, θυμόσατε;

Κ.Κ. Μακάρι να... Αυστραλία θυμάμαι, τώρα τόσα χρόνια, δεν μπορώ ακριβώς.. αλλά 'ήταν σε ένα πολύ μακριά hotel, βρώμικο!!! !ακατάστατο!! !εμείς τι να κάναμε; μας πήγαν και μας αφήσαν εκεί, δεν ήρθε κανένας να μας δει ...

Ε.Π. Δεν σας δώσαν καμία εξήγηση...

Κ.Κ. ...όχι!!!!...

Ε.Π. ... για ποιο λόγο....

Κ.Κ. ...όχι!!..

Ε.Π. Το ξέρατε ότι θα σταματούσατε στην Αυστραλία;

Κ.Κ. Όχι, δεν ξέραμε τίποτα και δεν μας ήρθε κανένα να μας δει, μας σκοτώσανε, ζείτε;; κανένας... και τότε μόνο που να μας πάνε με το αυτό.., με το λεωφορείο, τότε τους είδαμε και μας πήγανε στο αεροπόρτ, στο αεροπλάνο και ήρθαμε στην Νέα Ζηλανδία.

Ε.Π. Κι έτσι όταν φτάσατε στην Νέα Ζηλανδία, ποια ήταν η πρώτη σας εντύπωση;

Κ.Κ. Ωωω... ήμαστε σαν χαμένες, γιατί δεν ξέραμε τίποτα, ούτε τη γλώσσα καλά ξέραμε, και μας πήρανε από κει και μας επήγανε στο Νιου Τάουν, στο Χέττον στρητ, flatκαι εκεί πέρα, δεν είμαστε sleepy, anyway, δεν μας δίνουνε να φάμε, αυτή που ήτανε το boss, μια γριά ήτανε, ούτε να... δεν μας έδινε να φάμε, τα κορίτσια κέβανε τα φρούτα και τα βάζαμε στο κομοδίνο και μπήκε και τα 'βρίσκε και τους τα 'παίρνε. Είχαμε λίγο χάρτι life...

Ε.Π. ... δύσκολα, εε...

Κ.Κ. ... εδώ πέρα, πολύ δύσκολα, κανείς δεν ήρθε να μας εξετάσει, ας πούμε, αν είμαστε χάλπυ, είμαστε χορτάτες, δεν μας έδινε να φάμε αυτή, Miss Newan, νομίζω τη λέγανε αυτή...

Ε.Π. Ξέρατε ότι θα πηγαίνατε σε αυτή τη δουλειά, αα;

Κ.Κ. Όχι!!

Ε.Π. Δεν σας είπε κανείς τίποτα, φτάσατε, εκείνη την πρώτη βραδιά που μείνατε;

Κ.Κ. Ποια τρίτη βραδιά;

Ε.Π. Την πρώτη βραδιά, που ήρθατε στην Νέα Ζηλανδία.

Κ.Κ. Μας πήγανε στα Νιου Τάουν flats...

Ε.Π. Κατευθείαν εκεί..

Κ.Κ. Εεε...

Ε.Π. Ναι ...

Κ.Κ. Μάλιστα!

Ε.Π. ... και μετά δεν ήτανε κάποιος έτσι, να coordinator να 'ρθει να σας ρωτήσει πώς είσαστε, τι κάνετε...

Κ.Κ. Όχι!! !Όχι!!!

Ε.Π. ... σας άφησαν έτσι μόνες και...

Κ.Κ. ... έτσι, την άλλη μέρα πρωί πρωί μας πήγαν στην δουλειά...

Ε.Π. Αμέσως!!!

Κ.Κ. ...ναι!!!

Ε.Π. Αρχίσατε δηλαδή δουλειά τη δεύτερη μέρα που ήσασταν στην Νέα Ζηλανδία;

Κ.Κ.Ναι, από το βράδυ ήρθαμε και το πρωί που ήρθανε και μας πήραν στη δουλειά...

Ε.Π. ... και στη δουλειά, τι σας είπαν να κάνετε, εκείνη την πρώτη μέρα;

Κ.Κ. Ααα, σιδερώναμε ρούχα, διπλώναμε ρούχ, αυτή ήταν η δουλειά μας. Και μόνο εμένα και μία άλλη, ήτανε Μντιλινιά, μας πηγαίνανε, με συγχωρείτε, στα βρώμικα, λερωνόταν οι άνθρω... και εγώ δεν μάρεσε, έκανα εμετό, έκανε εμετό, και δεν, και μετά ο μίστερ Κόπανος, ο boss, ήταν εκεί, λέει: εγώ θα σας πάω, θα φύγετε από δω αφού δεν κάνετε αυτήν τη δουλειά, και μας πήγε στο Γιούαρντ Hospital, κι εκεί εκάθισα ώσπου ήρθε ο άντρας μου και παντρεύτηκα.

Ε.Π. Πόσο μείνατε στην άλλη δουλειά, την πρώτη;

Κ.Κ. Μόνο, στην πρώτη δουλειά, τρεις μήνες εκάθισα ...

Ε.Π. Και αυτός ο κύριος Κόπανος, είπατε....

Κ.Κ. Ήτανε ο boss.

Ε.Π. Ήτανε νεοζηλανδός;

Κ.Κ. Ναι! Ο Κόπανος...

Ε.Π. Ακούγεται σαν ελληνικό το όνομα του, το επίθετο του.

Κ.Κ. Νο, νο, δεν ήτανε...

Ε.Π. Δεν ήτανε....

Κ.Κ. Νο!!!

Ε.Π. Ήτανε maori μήπως;

Κ.Κ. Άσπρος ήτανε.

Ε.Π. Άσπρος ήτανε!

A.T. Can she spell it?

Ε.Π. Ξέρετε πώς το, τα

Κ.Κ. Κόπανος...

Ε.Π. Κόπανος. Ήταν κάππα...

Κ.Κ. Από κου άρχιζε...

Ε.Π. Αα! Κου, ο, πι, εν,..

Κ.Κ. Κόπα, το α.

A.T. A

Ε.Π. Α,

Κ.Κ. Κόπα... νος, ν, το ο και το σου.

Ε.Π. Α, Κόπανος.

Κ.Κ. Κόπανος, νο, δεν ήτανε Έλληνας, νο..

Ε.Π. Και μείνατε λοιπόν, πήγατε στην άλλη δουλειά και ήστε πιο ευχαριστημένη με αυτή τη δουλειά εκεί, γιατί ήσαστε πιο ευχαριστημένη;

Κ.Κ. Ήμουνα..διότι είχα καλή bossaίνα...

Ε.Π. Ναι...

Κ.Κ. ... σε αυτή τη δουλειά, πάλι στο νοσοκομείο μας πήγανε, εκεί όμως ήτανε οι φυματικοί, εγώ είχα βάλει, που, κόλλησα φυματίωση, εκεί μας πήγανε όμως, ποτέ δεν μας εξετάσανε, γιατί μας πάνε με φυματικούς, εγώ δεν ήθελα πάλι, δεν ήμουνα happy εκεί πέρα, κι έτσιδεν δούλεψα πολύ πάλι στο νοσοκομείο ήτανε, εκεί πήγα και δούλεψα, είδα ότι έφυγε μια κοπέλα και τό'πα στη bossaίνα μου, γιατί αυτή ήτανε γερμανίδα και έλεγε: ναι!, αφού δεν είσαι χαρούμενη στο νοσοκομείο, έλα δω!! Κι εκεί κάθισα και κει ήμουνα και δούλεψα μόνη μου..

Ε.Π. ..και τι κάνατε εκεί;

Κ.Κ. Εκεί... εσκούπιζα τα σαλόνια, το σαλόνι που καθότανε η nurse, οι sisters, ε., αυτά έκανα, εε...

Ε.Π. Μμ..

Κ.Κ. Αλλάζα τα σεντόνια, κάθε που φεύγανε οι νοσοκόμες,, κάθε που αλλάζανε, οι νοσοκόμες, έκανα αυτή τη δουλειά, και τί άλλο; αυτό ήτανε, εκεί ήμουνα πολύ ευχαριστημένη, ήμουνα μόνη μου...

Ε.Π. ... και σας άρεσε αυτό!!...

Κ.Κ. Είχα καλή bossaίνα, θυμάμαι μια φορά είχα προβλήματα, ήμουνα πολύ άρρωστη με την περίοδο, γυναίκες είμαι τώρα, ωω, τα περνάει εκεί, τα γράφει εκεί;

ΑΤ. Ναι, ναι - εντάξει, είναι...

Κ.Κ. Ωοο, νο, ήμουν άρρωστη, anyway, και η Γερμανίδα, είχα boss Γερμανίδα, μου λέει: πήγαινε να κοιμηθείς, Κλειώ, κι εγώ θα κάνω όλα....

Ε.Π. Σας προσέχανε δηλαδή;

Κ.Κ. Είχα καλή bossaίνα...

Ε.Π. Και κάνατε έτσι φιλίες με τις άλλες, με τις νοσοκόμες, εκεί, τις νεοζηλανδέζες;

Κ.Κ. Ααα, το μόνο θυμάμαι, μετά τη δουλειά, πηγαίναμε και κλεινόμαστε στο δωμάτιο εγώ και μια Λίτσα, απ'τη Μυτιλήνη, ήρθε μαζί, και μετά είπαμε στη bossaίνα: μπορούμε να βλέπουμε T. V με τις νοσοκόμες;; είπε: Ναι! Πήγα μόνο μια φορά αλλά ύστερα δεν μας δίνανε πολλή σημασία, επειδή ήμαστε ξένες, και έτσι δεν ζαναπήγαμε.

Ε.Π. Και μοιραζόσαστε ένα δωμάτιο με την κυρία Λίτσα, είπατε;

Κ.Κ. Με τη Λίτσα, Αποστράτη τη λέγανε.

Ε.Π. Μμμ..

Κ.Κ. Αλλά αυτή έφυγε στην Κρήτη, παντρεύτηκε Κρητικό κι έφυγε στην Κρήτη.

Ε.Π. Δεν έμεινε πολύ δηλαδή!

Κ.Κ. Έμεινε πολλά χρόνια, αλλά μετά, αυτός δεν του άρεσε, ξέρω γω πώς έγινε, αλλά νομίζω πέρσι, προπέρσι, φύγανε.

Ε.Π. Α, σύντομα, τώρα πρόσφατα...

Κ.Κ. Νομίζω.

Ε.Π. ... και τα αγγλικά σας, τα, τα καταφέρατε έτσι, σε αυτή τη δουλειά μιλούσατε αγγλικά με τους ανθρώπους

Κ.Κ. Οο, η bossaίνα, στο νοσοκομείο που δούλευα, δεν μας άφηνε να μιλάμε καθόλου ελληνικά, ήταν καλά, ναι! Κι έτσι, κι ύστερα, αναγκαστήκαμε για να μάθω, ήταν για καλό μας, anyway. Κι έτσι μιλούσαμε όλο, αλλά αυτή τη Λίτσα, ερχότανε η bossaίνα, και μας: what are doing, Λίτσα, here? Λέει: I come to take the cloth, αλλά ήταν excuse να μιλούμε τη γλώσσα μας και αυτό, κι έτσι, αλλά ύστερα εγώ σου λέω, πήγα, απέναντι, και μόνο η Λίτσα έμεινε εκεί, σε αυτή, αλλά ύστερα εγώ,, αυτή προπαντρεύτηκε, νομίζω, ύστερα παντρεύτηκα εγώ.

Ε.Π. Μμμ.. Να μας πείτε τώρα έτσι λίγο τότε...

Κ.Κ. Μάλιστα!

Ε.Π. ... πριν μιλήσουμε για το, πώς ήρθε ο σύζυγος σας, έτσι, τις εμπειρίες σας από τη Νέα Ζηλανδία στα χώρα, το φαγητό τους, το κλίμα, τι σας άρεσε, τι δεν σας άρεσε εκείνη την πρώτη περίοδο....

Κ.Κ. Ααα,,το φαγητό τους δεν μ'άρεσε καθόλου, ήμουν, είχα γίνει ο σκελετός. Δεν μ'άρεσε, θυμάμαι, έπαιρνα σαρδέλες στα κουτιά και ψωμί και έτρωγα, αυτό είναι, μόνο της Κυριακής το roast μου άρεσε, διαφορετικά...

Ε.Π. Δεν μπορούσατε βέβαια να μαγειρέψετε...

Κ.Κ. Όχι, -

Ε.Π. ..μόνες σας;

Κ.Κ. Όχι, δεν είμαστε...

Ε.Π. Τρώγατε εκεί που ήταν

Κ.Κ. Ναι, η κουζίνα..

Ε.Π. Στην κουζίνα...

Κ.Κ. ... του νοσοκομείου... ου, ου..

Ε.Π. Τι σας άρεσε;

Κ.Κ. Της Κυριακής το roast.

Ε.Π. Κι έτσι από την κουλτούρα, από το κλίμα, από τους ανθρωπούς της Νέας Ζηλανδίας...

Κ.Κ. Οι άνθρωποι ήταν πολύ καλοί..

Ε.Π. Μμ...

Κ.Κ. Δεν είχαμε πρόβλημα, το μόνο μια φορά, χα, στο ... στο., συνάντη στο.....μας πήγανε, και μετά πιάναμε στη δουλειά, και μια μέρα, παρουσιάστηκε όλες οι κοπέλες, τι θέλετε, λέει, τίποτε άλλο, ντρέπομαι να το πω και μας ενόχλησε, αλλά εμείς μετά φύγαμε, δεν του δώσαμε σημασία.)

Α.Τ. So, τι σου είπαν; γιατί είσαστε εδώ;

Κ.Κ. Ωχ.

Α.Τ. ..να πα., εντάξει...

Κ.Κ. No, είπαν ότι, πόσα ήτανε τότε, how many schillings do you want? Na, μας, κοιμηθούμε μαζί του;

Ε.Π. Ααα! Ήταν έτσι...

Κ.Κ. ...disty, disgusty...

Ε.Π. ... και αυτό ήταν προσβλητικό για σας...

Κ.Κ. Για μας, και εμείς είμαστε κορίτσια, ούτε ξέραμε καλά, αλλά μια ήξερε καλά τα αγγλικά, είχε έρθει πιο μπροστά από μας, μια κρητικιά, είπε: ακούτε τι σας λέει; λέμε κι εμείς: δεν το λέει μόνο για σένα, για μας, το λέει και για σένα, αφού όλες είμαστε γκρουπ, πιάναμε στη δουλειά, αυτό ας πούμε έγινε, that's all.

Α.Τ. Και είπες ότι οι άλλες νοσοκόμες δεν σου μιλάγανε;

Κ.Κ. No, δεν μας δίνανε πολλή σημασία...

Α.Τ. ... γιατί;

Κ.Κ. Επειδή είμαστε από ξένη χώρα.

Ε.Π. Δεν κάνανε προσπάθεια να πιάσουνε φίλιες μαζί σας...

Κ.Κ. Ποτέ, ποτέ!!

Α.Θ. Όμως οι άλλοι ήτανε οκ, οι άλλοι νεοζηλανδοί...

Κ.Κ. Ναι...

Α.Τ. ... είπες ότι ήταν καλοί. Οι νοσοκόμες που δούλευες μαζί δεν ήτανε, it's weird, isn't it?

Ε.Π. I think, perhaps, it had to do with the difference in profession status...

Α.Τ. Α, αυτό ήταν ότιναι...

Ε.Π. Ήταν οι νοσοκόμες αυτές και εσείς είσαστε...

Κ.Κ. Μμ...

Ε.Π. Δεν ήσασταντου ίδιου επιπέδου, μάλλον, πιθανόν να το σκεφτόταν έτσι;

Κ.Κ. Ναι, αλλά ήταν απλοί οι νεοζηλανδοί, δεν ήτανε high mind, πώς να σου πω; δεν ήτανε show off.

Ε.Π. Αυτό σας άρεσε δηλαδή..

Κ.Κ. Ναι, μάλιστα!!

Ε.Π. Ναι!!

Κ.Κ. Ήταν απλοί άνθρωποι...

Ε.Π. Κι έτσι λοιπόν, μετά από ένα χρόνο περίπου, ένα, ενάμισο χρόνο, ο μπαμπάς σας σάς έστειλε μια φωτογραφία

Κ.Κ. ...ναι...

Ε.Π. ... του συζύγου...

Κ.Κ. ... εγώ του έγραψα ότι θέλω να παντρευτώ, αισθανόμουν πολύ μόνη, να παντρευτώ και μετά μου 'στείλε τη φωτογραφία του Τάσου, α! Τάσο το λένε... μου 'στείλε και μετά παντρευτήκαμε...

Ε.Π. Αλληλογραφήσατε μαζί του;

Κ.Κ. Yeah, μάλιστα!!

Ε.Π. Για πόσο χρονικό διάστημα;

Κ.Κ. Εεε, οο, δεν θυμάμαι ακριβώς, άργησα να τον φέρω,, αλλά είχε τελειώσει ακόμα η ΔΕΜΙ, αλλά εγώ είχα μείνει εκεί. Δυο χρόνια είμαστε, έπρεπε να μείνουμε και κάτι, νομίζω, παραπάνω..

Ε.Π. Δυο χρόνια, ναι, ναι...

Κ.Κ. Με τη ΔΕΜΙ, και έμεινα και μετά έβαλα εγώ τα χαρτιά και με βοήθησε η κουμπάρα μου, η Κατσούλη, αυτή που σου λέω, η Σοφία Κατσούλη, αυτή πολύ με βοήθησε, σε αυτή πήγαινα όλο στο σπίτι της και πώς έτυχε, μια κουνιάδα της, εγγλέζα ήτανε, δούλευε, ήτανε φυμακικά στο νοσοκομείο, και αυτή μ'έβλεπε που ήμουνα πολύ λυπημένη, πολύ μόνη, και λέει: θα σου βρω εγώ, θα σε πάω σε Έλληνες. Και με πήγε σε πολλούς Έλληνες αλλά τελευταία, στην κουμπάρα μου τη Σοφία την Κατσούλη, έμεινα. Ήταν καλοί άνθρωποι, με βοηθούσαν, είχε τα παιδιά, εγώ αγαπούσα πολύ τα παιδιά, και ώσπου ήρθε ο Τάσος και μας επάντρεψε.

Ε.Π. Αυτή ήταν η κουμπάρα, κάνατε τη φίλια αυτή και μετά τη δέσατε τη φίλια με την κουμπαριά...

Κ.Κ. ... είχαμε δώσει τα χέρια, ότι θα γίνουμε κουμπάροι, και θα μου... βάπτισε το πρώτο μου το παιδάκι...

Ε.Π. Κι έτσι λοιπόν, ήρθε ο σύζυγος σας, και πώς, πώς σας φάνηκε, έτσι ξαφνικά, ένας άνθρωπος, που δεν το ξέρατε, ήρθε κι έγινε ο σύζυγος σας, ποιες ήταν οι εντυπώσεις σας από αυτόν τον άνθρωπο, έτσι όταν ήρθε την πρώτη φορά;

Κ.Κ. Πολλά δεν ήξερα από αυτόνε, εγώ, ύστερα, βρήκαμε σπίτι και μέναμε στο Χαιτάιτα, πριν παντρευτούμε, αλλά η κουμπάρα μου είπε ότι: εδώ δεν παντρεύω ένα ανδρόγυνο, να μένουμε μαζί. Και τους είπα εγώ: οκ, τον πήραν στον σπίτι της, ώσπου παντρευτήκαμε, και ύστερα... μμ..

Ε.Π. Μετά βρήκατε το σπίτι σας, και μείνατε μαζί...

Κ.Κ. Ναι, μάλιστα...

Ε.Π. Και ο σύζυγος σας φυσικά δεν μιλούσε αγγλικά τότε...

Κ.Κ. ... όχι, τίποτα!!

Ε.Π. Και πώς αυτό... έπρεπε να τον βοηθήσετε, έτσι δεν είναι, μετάφραση, πώς τα καταφέρατε;

Κ.Κ. Εκεί που δούλευα στο dinner, ήταν πάρα πολύ Έλληνες. Στο Petone. Πάρα πολύ Έλληνες και... εκεί κάνανε explain..

Ε.Π. ... και τον βοήθησαν, δηλαδή...

Κ.Κ. Μμμ,,μμ..

Ε.Π. ... οι Έλληνες εκεί στη δουλειά....

Κ.Κ. ...ναι, ναι...

Ε.Π. Και πώς του φάνηκε αυτουνού έτσι η Νέα Ζηλανδία, όταν ήρθε....;

Κ.Κ. Του άρεσε ...

Ε.Π. Του άρεσε;

Κ.Κ. Ναι, βρήκε δουλειά αμέσως, μετά παντρευτήκαμε, νομίζω μια, δυο μέρες, πήγε και δούλεψε...

Ε.Π. Ααα, γρήγορα, δηλαδή..

Κ.Κ. Μμμ.. αφού είχε σειρά...

Ε.Π. ... κι έτσι τα παιδιά ήρθαν μετά, κάνατε τις δυο σας κόρες, ε; και μείνατε στο σπίτι, δεν δουλέψατε μετά, είπατε;

Κ.Κ. Ε, αφού έκανα τα παιδιά αμέσως, δεν δούλεψα.

Ε.Π. ... και σ'αυτό το σπίτι, εδώ, που είσαστε, ήσασαν πάντα εδώ ή ...

Κ.Κ. ...ναι, ναι...

Ε.Π. ...πήγατε αλλού;

Κ.Κ. ... μετά, μμμ, επήγα στο Petone, και έκατσα είκοσι δύο χρόνια...

Ε.Π. Και πότε ήρθατε εδώ στην Elizabeth street?

Κ.Κ. Τώρα είμαι εδώ δεκατρία χρόνια.

Ε.Π. Και είπατε ότι ο σύζυγος σας τώρα έχει alzheimer's...

Κ.Κ. No, έχει Parkinson's disease..

Ε.Π. Parkinson, Parkinson...

Κ.Κ. Που έχει...

Ε.Π. ... και είναι σε ...

Κ.Κ. Είναι σε Home's

Ε.Π. Στο Homes..

Κ.Κ. Το New Town...

Ε.Π. Πόσο καιρό είναι που έχει πάει τώρα εκεί;

Κ.Κ. Πολλά χρόνια..

Ε.Π. Α, έχει αρκετό χρόνο, δηλαδή, που...

Κ.Κ. Πολλά χρόνια, πολλά χρόνια... Και πάλι καλά που ζει, ας πούμε, η κατάσταση του είναι δύσκολη, μμ...

Ε.Π. Να μας πείτε έτσι για τα παιδιά σας, τις κόρες σας που γεννηθήκανε, από δυο γονείς Έλληνες, Κρητικούς...

Κ.Κ. ...ναι...

Ε.Π. ... μακριά, μιλούσατε ελληνικά στο σπίτι με τα παιδιά σας;

Κ.Κ. Όλοι, όλα ελληνικά, όχι εγγλέζικα ...

Ε.Π. Οπότε, δηλαδή, οι κόρες σας μιλάνε ελληνικά καλά;

Κ.Κ. Ναι, μιλάνε, αλλά μου απαντάνε εγγλέζικα. Αλλά ξέρουνε τι τους λέω.

Ε.Π. Πήγανε σε ελληνικό σχολείο εδώ στην κοινότητα;

Κ.Κ. Τα 'στειλα λίγο εδώ πέρα και μετά πήγαμε στο Petone, και τα 'στειλα άλλο ένα χρόνο, ύστερα δεν θέλανε..

Ε.Π. Μμμ...

Κ.Κ. Καθόλου δε θέλανε...

Ε.Π. Γιατί;

Κ.Κ. Ααα, δεν θέλανε να πάνε, το ... από το άλλο το σχολείο, δεν ξέρω κι έτσι ύστερα στο σπίτι προσπαθούσα εγώ, όσο να τα μάθω, αλλά η μικρή μου ήταν πολύ καλή, στο σχολείο, στο ελληνικό και στο εγγλέζικο, αυτό, η άλλη, η μεγάλη μου, δεν ήταν και τόσο, αλλά κι αυτή τα κατάφερνε σιγά σιγά,...

Ε.Π.... κι έτσι, δηλαδή, στο σπίτι...

Κ.Κ.... μάλιστα...

Ε.Π. ... είχατε την ελληνική κουλτούρα, την ελληνική γλώσσα...

Κ.Κ. ... όλα... ελληνικά έθιμα....

Ε.Π. ... το φαγητό, τα πάντα

Κ.Κ. τα πάντα, όλα, μάλιστα...

Ε.Π. Οι κόρες σας εξακολουθούν κάποια από αυτά τα έθιμα, το φαγητό, κάποιες έτις παραδόσεις τώρα που είναι μεγάλες και ζούνε μόνες τους;

Κ.Κ. Μμμ... .not really...

Ε.Π. Όχι, εε;

Κ.Κ. Όχι!!

Ε.Π. Είναι, τις βλέπετε, ότι είναι σαν νεοζηλανδές ή ότι είναι ελληνίδες και νεοζηλανδές, τι νομίζετε;

Κ.Κ. Και τα δυο...

Ε.Π. Και τα δυο;

Κ.Κ. Ναι!!

Ε.Π. Και τι κάνουνε τώρα οι κόρες σας, με τι ασχολούνται;

Κ.Κ. Το παιδί μου, η μεγάλη μου κόρη, δουλεύει μόλις τέλειωσε το κολέγιο, δουλεύει στο Petone, στο Post Office, πολλά χρόνια. Η μικρή μου δούλευε, σε αυτή στη κουμπάρα μου, στη Σοφία στη Κατσούλη, στο fish shop, αλλά δεν ξέρω πώς, κι έχει πάθει reumato tharaitis, είναι very sick, το παιδί μου το δεύτερο...

Ε.Π. ...ναι...

Κ.Κ. ..τα χέρια του έχουν παραμορφωθεί και το πόδι του, και δεν δουλεύει τώρα. Χρόνια, έξι χρόνια έχει να δουλέψει, γιατί δεν μπορεί...

Ε.Π. ..και ζούνε εδώ, ζει εδώ στο Wellington η κόρη σας;

Κ.Κ. Τώρα, εμείς μέναμε όλοι στο Petone, τώρα μένουνε Lowel Hutt τα παιδιά, γιατί δεν έχουμε μέρος όλοι εδώ να 'ρθουμε, κι έτσι μένουνε στο Lowel Hutt, τα παιδιά μου.

Ε.Π. Μας είπατε ότι πήγατε στην Κρήτη μετά από οχτώ χρόνια, που ήρθατε...

Κ.Κ. ...ναι...

Ε.Π. ... πώς ήτανε εκείνη η εμπειρία να πάτε πίσω μετά από τόσο καιρό;

Κ.Κ. Για να δω τον μπαμπά μου, να δω τα αδέρφια μου τα ανίψια μου, ήθελα να πάω, αλλά τη ζωή τη βρήκα εκεί πιο καλή..

Ε.Π. ... ναι;

Κ.Κ. Ναι!

Ε.Π. Πώς κι έτσι;

Κ.Κ. Πιο καλή, είχανε ηλεκτρισμό, είχανε καθαρά σπίτια, τη βρήκα διαφορετικά από ό,τι έφυγα.

Ε.Π. Είχε δηλαδή αναπτυχθεί η ...

Κ.Κ. ...ναι..

Ε.Π. ... προχωρήσει η χώρα...

Κ.Κ. Το μόνο, οι άνθρωποι, δεν ήταν friendly, δεν σου δίν... εμάς που 'μαστέ ξένοι δεν μας δίνουν καμία σημασία.

Ε.Π. Στο χωριό;

Κ.Κ. Ναι!! Ο γείτονας...

Ε.Π. Γιατί αυτό;

Κ.Κ. Πολύ άλλαξαν.

Ε.Π. Η νοοτροπία δηλαδή, βρήκατε, ότι άλλαξε;

Κ.Κ. Ναι, πολύ άλλαξε ο ελληνισμός, κι ένα συγγενή που έχω στο Palmerston North, το λέει αυτό, πήγε, τώρα γύρισε, ένα μήνα; και λέει δεν δίνουν σημασία σε 'μας. Μόνο η οικογένεια σου, όχι πιο κάτω. Και σου λέω, εγώ που πήγα, κανείς... (δε μας θέλανε;)

Ε.Π. ... και δεν ήταν όπως το θυμόσαστε τότε παλιά ότι όλο το χωριό είχε ενδιαφέρον ο ένας για τον άλλο, αυτό άλλαξε, δηλαδή...

Κ.Κ. ... ναι... πολύ άλλαξε, και ήθελα να φύγω, πήγα με τα μικρά μου, και καθίσαμε πέντε μήνες, πεντέμισι μήνες, ήθελα να φύγω, την άλλη μέρα, αν ήταν δυνατόν, να γύριζα εδώ, δεν μ'άρεσε καθόλου η Ελλάδα.

Α.Τ. Νομίζεις ότι....

Κ.Κ. ... μάλιστα...

Α.Τ. ... έχεις, είχες αλλάξει;

Κ.Κ. Μμμ...

Ε.Π. Είναι ότι επειδή αλλάξατε εσείς και δεν σας φάνηκε η Ελλάδα διαφορετική ή ότι η Ελλάδα άλλαξε και ...

Κ.Κ. Η Ελλάδα άλλαξε, εδώ είχα συνηθίσει εδώ οχτώ χρόνια, και ήθελα να φύγω να γυρίσω αμέσως εδώ.

Ε.Π. Και, σε σύγκριση που κάνατε...

Κ.Κ. ... μάλιστα...

Ε.Π. ... τι ήταν καλύτερο στη Νέα Ζηλανδία που για αυτό θέλατε να επιστρέψετε πίσω;

Κ.Κ. Για όλα!!

Ε.Π. Για όλα!

Κ.Κ. Μάλιστα!

Ε.Π. Το σπίτι σας...

Κ.Κ. Όλα πιο καλά, για όλα ήταν πιο καλά εδώ.

Ε.Π. Αλλά μας είπατε ότι βρήκατε την Ελλάδα...

Κ.Κ. ... διαφορετική...

Ε.Π. .. πιο καθαρή, πιο ανεπτυγμένη...

Κ.Κ. ... ναι, ναι... αλλά still, εγώ, είχα συνηθίσει εδώ...

Ε.Π. Έτσι για παράδειγμα, η καθημερινή σας ζωή ήταν, είναι, ήταν πιο καλή εδώ;

Κ.Κ. ..εδώ! Μάλιστα! Ήταν εδώ πιο καλά!

Α.Τ. Πώς ήτανε πιο καλά;

Κ.Κ. Εδώ;

Α.Τ. Ναι! Όλα ήταν πιο καλά! Τώρα πώς να σας συγκρίνω!!

Ε.Π. Τα σπίτια, η δουλειά, ο κόσμος, ο καιρός;

Κ.Κ. Εγώ δεν δούλευα...

Ε.Π. ...ναι...

Κ.Κ. Γιατί μετά αρρώστησα, είχα πολλά προβλήματα, και ρρώστησα, κι έτσι δεν μπορούσα να δουλέψω, ώσπου finish η δουλειά, ας πούμε.

Α.Τ. Κι άμα ήσουνα στην Ελλάδα θα έπρεπε να πας στις ελιές καινά δουλέψεις σκληρά;

Κ.Κ. Ναι, ναι!!!

Α.Τ. Αυτό ήτανε;

Κ.Κ. Ε, τώρα οι γέροι δεν δουλεύουνε, έχουνε Ρουμάνους, Αλβανούς, τέτοια μου 'λέγε η αδερφή μου.

Και μαζεύουνε τις ελιές ...

Ε.Π. Ναι, τώρα, κανείς Κρητικός δεν κάνει τοπική δουλειά... και οι κόρες σας, πώς τους φάνηκε η Κρήτη;

Κ.Κ. Ααα.. θέλανε να γυρίσουμε, επήγαμε στην Αθήνα, το παιδί μου, η Βαγίτσα μου, αρρώστησε πάρα πολύ, έκανε νομίτ, μετά, μετά, μετά, είχε πρόβλημα με το λαιμό του, πριν φύγουμε ήτανε καλά, αλλά εκεί στ'αεροπλάνο το 'πάθε, δυο μέρες μετ^ κόντεψε να μου πεθάνει το παιδί μου και μόλις πήγαμε στην Ελλάδα, φέραμε κρατικό, γιατρό σπεσιαλίστ και το κοίταζε το παιδί, και μείναμε εκεί, ας πούμε, ώσπου να γίνει το παιδί μου καλά, εντωμεταξύ τα παιδιά μου λέγανε: πότε θα πάμε στην Ελλάδα; πέντε χρόνια κι έξι, , είμαστε στην Ελλάδα, δεν το πιστεύανε, κι όταν πήγαμε στην Κρήτη εκεί ήταν η Ελλάδα.

Ε.Π. Αυτή ήταν η Ελλάδα για αυτούς, ε;

Κ.Κ. ... ναι, η Κρήτη...

Ε.Π. Η Κρήτη.

Κ.Κ. Ήτανε funny...

Ε.Π. Και γνωρίσανε εκεί τα ξαδέρφια τους...

Κ.Κ. ... παιδιά,

Ε.Π. ... συγγενείς, κρατήσανε επαφές με τα άλλα τα παιδιά;

Κ.Κ. ...ναι, ναι...

Ε.Π. Ξαναπήγατε μετά με τα παιδιά σας;

Κ.Κ. Νο, μόνο η Ελένη μου πήγε, όταν ήταν είκοσι εννέα χρονών...

Ε.Π. Ναι...

Κ.Κ. Πήγε εκεί, ζούσε ο μπαμπάς μου, και της άρεσε ας πούμε η Ελλάδα.

Ε.Π. Εσείς δεν ξαναπήγατε από τότε;

Κ.Κ. Νο, no...

Ε.Π. Αυτό ήτανε δηλαδή;

Κ.Κ. Νο, δεν ξαναπήγα.

Ε.Π. Και ο άντρας σας το ίδιο;

Κ.Κ. Ο Τάσος δεν πήγε καθόλου... στην Ελλάδα...

Ε.Π. Πο, πο....

Κ.Κ. Ε, τι να κάνεις, αφού έμαθε εδώ, είχε δουλειά εδώ, εκεί....

Ε.Π. Ήτανε, σας έλειψε, νιώθατε κάποια στιγμή όλα αυτά τα χρόνια ότι θέλατε να πάτε έσω και για μία επίσκεψη;

Κ.Κ. Ναι! Ναι! Ε, τώρα πέθανε ο μπαμπάς μου, ... με τα αδέρφια μου, τα ανίψια μου, μιλάμε στο τηλέφωνο, με πήρε το Σάββατο η αδερφή μου, μιλήσαμε αρκετά, για όλη την οικογένεια μας και ...

Ε.Π. Είναι πιο εύκολο τώρα με τα τη... γράφατε παλιότερα, αλληλογραφούσατε, με ...

Κ.Κ. Ναι...

Ε.Π. ... που ήταν τότε πιο ακριβά με το τηλέφωνο...

Κ.Κ. ... με αλληλογραφία, ε, τώρα παίρνω τηλέφωνο, ... γράφουνε, παίρνουν τα τηλέφωνα, είναι ευκολίες στην Ελλάδα...

Ε.Π. Δεν ήρθε ποτέ κανένας από την οικογένεια σας ...

Κ.Κ. ... δεν θέλουνε να ρθουνε...

Ε.Π. ... να σας επισκεφτεί;

Κ.Κ. ... δεν θέλουνε να ρθουνε....

Ε.Π. Δεν θέλουνε, δεν ενδιαφέρθηκαν ποτέ... μακριά είναι...

Κ.Κ. Ήθελα μια φορά να φέρω τον αδερφό μου, είχα κάνει τα χαρτιά όλα, τον μεγάλο μου, και μετά άλλαξα γνώμη εγώ, και λέω πού θά ρθει εδώ με πέντε παιδιά είχε, πού θά ρθει εδώ, πώς θα τα βολέψει, κι έτσι είπα δεν θέλω νά ρθει και μετά, του στείλαν την πρόσκληση, αλλά αφού είπα όχι, δεν ήρθε, κι

έτσι, γι αυτό, ας πούμε, δεν ήρθε, ήθελε να ρθει, ο ανιψιός μου, ο συχωρεμένος, κι όμως, είλε, αν βρεις δουλειά, μετά βρήκε δουλειά, αστυνόμος, κι έτσι δεν ήρθε.

E.Π. Ναι, μόνιμη δουλειά στην Ελλάδα...

K.K. Yeah... είμαστε εντάξει.

This is file two, interview with Clio Kokkinou and Evangelia Papoutsaki.

E.Π. Κυρία Κλειώ, να συνεχίσουμε τη συζήτηση που κάναμε πιο μπροστά και να μας πείτε, έτσι λίγο παραπάνω, για ποιο λόγο σας άρεσε τόσο πολύ, η ζωή στη Νέα Ζηλανδία, σε σχέση, σε σύγκριση με την Κρήτη και τι, τι αβαντάζ σας έδωσε εσάς σαν άνθρωπο;

K.K. Πολύ ωραία...

E.Π. Αυτό που λέγαμε ...

K.K. Ναι...

E.Π. ... πιο μπροστά...

K.K. Από τα λεφτά, που ήρθα εδώ, εδούλεψα κι είχα λεφτά στα χέρια μου, ό,τι ήθελα έπαιρνα, ντύθηκα πιο καλά, χε, χε, χε, όλες οι κοπέλες τι θέλουνε; αυτό δεν θέλουνε; ώσπου..

E.Π. ... ανεξαρτησία;

K.K. Yeah, όσο για αυτό εγώ ήμουν, δεν μ'άρεσε πολύ, οι μπυραρίες, τέτοια πράγματα, και μια φορά μ'έστειλε ο άντρας μου, να πάρω μπίρα, εδώ απέναντι, και του λέει, δούλευε κι ένας Έλληνας, του λέει: ποιανού γυναίκα είσαι; του Κόκκινου, να του πεις είναι βλάκας και μισός που σ'έστειλε εσένα, να πάρεις μπίρα. Και μετά πήγα και του είπα, 'δεν θα ξαναπάω ποτέ, γιατί δεν πας εσύ; Τα ύστερα πράγματι δεν ξανά, δεν ξαναμέστειλε. Βέβαια, κάνεις κι ό,τι είν'οι άντρες, ει, Κρητικοί είναι, άστα!

E.Π. Ε, μα μας λέτε, χα, χα, ..οπότε λοιπόν, θέλατε το σύζυγο σας να σας προσέχει, ε; Όπως κι ο μπαμπάς σας, έτσι, ήταν, είχε το ίδιο, την ίδια νοοτροπία...

K.K. ...χαρακτήρα...

E.Π. ... έτσι, ο Κρητικός ο άντρας... που λέγανε...

K.K. Ναι! Ναι!

E.Π. Και ποια ήταν εκείνη η νοοτροπία, θα μας την περιγράψετε λίγο;

Κ.Κ. Ε, μ'έκανε ό,τι ήθελε. Κι εγώ είπα: 'τι ήθελα και παντρεύτηκα', να 'μαι ανεξάρτητη, έτσι είναι, όταν παντρευτείς, αυτό είναι η ζωή, έτσι...

A.T. Yeah...

Κ.Κ. Μμ..

A.T. So, οι γυναίκες, σε τέτοια χώρα δεν είχανε, πολύ ευκαιρία...

Κ.Κ. Νο!

A.T. Νο, μπορείς να μιλήσεις για αυτό;

E.Π. Τις ευκαιρίες που είχατε, άμα μένατε στην Κρήτη δεν θα 'χατε τις ίδιες ευκαιρίες που θα είχατε εδώ, να βρείτε δουλειά, να έχετε το δικό σας μισθό, από το χωριό...

Κ.Κ. Ναι, όταν ήρθα εδώ, βρήκα δουλειά, αμέσως την άλλη μέρα, που σας είπα, πήγαμε και δουλέψαμε, και μετά από μια βδομάδα, κάπως μας πληρώνανε, αλλά δεν παίρναμε τόσο καλά λεφτά, στο νοσοκομείο, στο laundry, δεν παίρναμε καθόλου καλά λεφτά, δουλεύαμε πάρα πολλές ώρες, από Παρασκευή δώδεκα, με δώδεκα, δώδεκα ώρες, τα πόδια μας είχανε πρηστεί, ..είμαστε... ορθοστασία εκεί,, ε κι εγώ, βλέπεις, μετά που πήγα στο Γιου Άρτεμ, ήμουν πιο καλά, ήμουνα μόνη μου, είχα καλή bossaίνα, και έτσι ήμουνα πιο ξεκούραστ... δούλευα εφτάμιση μέχρι τεσσερισήμιση, ήτανε καλά, ας πούμε, ήμουνα πολύ ευχαριστημένη, στο Γιου Άρτ που πήγα...

E.Π. Και τα χρήματα που κερδίζατε, τα βάζατε στην άκρη...;

Κ.Κ. ... στην τράπεζα.

E.Π. Στην τράπεζα. Είχατε κάνει λογαριασμό και βάζατε... και μετά που παντρευτήκατε όμως σταματήσατε να δουλεύετε και έπρεπε να ζητάτε από τον άντρα σας χρήματα, ε;

Κ.Κ. Ναι!

E.Π. Σας κακοφάνηκε αυτό λίγο γιατί κερδίζατε....

Κ.Κ. Το ίδιο του 'κάνε, anyway. Οικογένεια που έφερε έπρεπε να κοιταχτεί, και τότε, μας έδουνε το κράτος τα παιδιά λεφτά, μπορεί να τα θυμάσαι κι εσύ, αλλά ύστερα το σταματήσανε, κάμποσο καιρό, το κόψανε αυτό το έθιμο και ήταν καλά, ας πούμε, τα βολέβαμε.

A.T. Όμως είχε δύο χρόνια για ελευτερία, ναι...

Κ.Κ. Παραπάνω από δύο χρόνια ήτανε...

E.Π. Αυτό, νομίζετε εσείς ότι σας άλλαξε έτσι σαν άνθρωπο, που ήρθατε νέα και είχατε τα δικά σας χρήματα και δεν είχατε σε κανένα να λέτε, ...

Κ.Κ. ...να με ελέγχει....

E.Π. ...ναι... χε....

Κ.Κ. ...ναι!λοιπόν, ναι.

Ε.Π. Και μετά που παντρευτήκατε σας φάνηκε έτσι αυτή η αλλαγή,

Κ.Κ. ... δύσκολη...

Ε.Π. ... δύσκολη, ε ...

Κ.Κ. ... μετά που ήρθε, και οι άντρες... έτσι... να τη δέρνεις... χεχε...

Α.Τ. Ναι;

Κ.Κ. ...ένα αστείο...

Ε.Π. Ναι, είναι δύσκολη η νοοτροπία...

Κ.Κ. Και τα παιδιά μου δεν θέλουνε να παντρευτούν, γιατί είναι πιο ανεξάρτητες, ας πούμε, δεν θέλουν να τις κάνει κανείς boss, αυτό μου λένε...

Α.Τ. Γιατί ο άντρας σου ήταν το boss εδώ;

Κ.Κ. Τοο bossy...

Α.Τ. ... τοο bossy...

Κ.Κ. Τοο bossy, Κρητικοί, δεν ξέρεις τι είναι; Τοο bossy...

Ε.Π. Έτσι είναι, και θα ήταν ενδιαφέρον για τις κόρες σας γιατί στο σπίτι είχανε τον παραδοσιακό Κρητικό μπαμπά και έξω στην Νέα Ζηλανδία, ήτανε ανεξάρτητες, ε...

Α.Τ. Και άμα δεν άκουσες τι είπε ο άντρας σου, τι έγινε;

Ε.Π. Άμα...

Κ.Κ. ... ε, φώναζε... τι είναι που φώναζε; ας φωνάζει! Νο, δεν μου έφερε αλλιώς άσχημα. Άσχημα...

Ε.Π. Νομίζετε ότι άλλαξε κι αυτού η νοοτροπία που ήρθε να ζήσει εδώ στη Νέα Ζηλανδία, ή παρέμεινε πάντα ο Κρητικός, ο ...

Κ.Κ. ... ο ίδιος ο Κρητικός...

Ε.Π. ... δεν άλλαξε δηλαδή...

Κ.Κ. Νο, no...

Ε.Π. Ενώ εσείς νομίζετε ότι αλλάξατε κάπως, έτσι στην νοοτροπία σας;

Κ.Κ. ... ε, όσο περνάν τα χρόνια, αλλάζουμε όλοι, δεν είμαι όπως ήμουνα μια φορά...

Ε.Π. ...ε... αλλά νομίζετε ότι έχετε και κάποια πράγματα από της νεοζηλανδικής κουλτούρας τώρα πάνω σας;

Κ.Κ. ...πολλά..

Ε.Π. ..ναι... για πείτε μας έτσι κάτι που νομίζετε ότι σας άλλαξε...

Κ.Κ. Οι άνθρωποι εδώ είναι καλοί, είναι ευγενικοί, και αυτό πήρα κι εγώ ας πούμε ... είναι πολύ ευγενικοί εδώ, thank you, δεν βρίζουνε, ας πούμε πήρα πολλά πράγματα από τη New Zealand, λέω όλο

thank you, very much, you are welcome, είναι πολύ ευγενικοί οι άνθρωποι εδώ, οι Έλληνες είναι στραβόζυλα...

Ε.Π. Χα... χα... και...

Κ.Κ. Το παίρνει εκείνο; δεν με νιάζει αν το πάρει, κι ας το πάρει...

Ε.Π. ... κι έτσι, με την, τώρα που λέτε, έτσι για τους άλλους Έλληνες εδώ στην Νέα Ζηλανδία, να περάσουμε έτσι να κάνουμε μια συζήτηση για τις εμπειρίες σας με την ελληνική κοινότητα εδώ, στο Petone, και στο Wellington, είσασαν πάντα έτσι μέρος της ελληνικής κοινότητας, είχατε άλλες σχέσεις, φιλίες, κοινωνικές εκδηλώσεις μαζί τους;

Κ.Κ. Όχι, όχι. Όχι εγώ. Είχα δυο παιδιά, δεν ήταν δύσκολο να τα ταλαιπωρώ, και δεν είχα τέτοια πράγματα, όχι.

Ε.Π. Δεν βλέπατε...

Κ.Κ. Πηγαίναμε στην εκκλησία την ελληνικά στο Petone, αυτό..

Ε.Π. ... να...

Κ.Κ.... αλλά δεν είχα να γίνω μέλος, πώς να σου το πω, δεν ήμουνα μέλος.

Ε.Π. Δεν πηγαίνατε δηλαδή, συχνά σε κοινωνικές εκδηλώσεις κοινότητας...

Κ.Κ.... σε χορούς, κάποτε κάποτε πηγαίναμε, αλλά μετά τα παιδιά δεν θέλανε....

Ε.Π.... δεν θέλανε;

Κ.Κ. Νο, δεν το άρεσαν, κι έτσι ουπστ, again

Ok, this is file three, continuing an interview with Clio Kokkinou.

Ε.Π. Κυρία Κόκκινου, συνεχίζουμε τη συζήτηση, για την κοινωνική, έτσι, ζωή σας, τι κάνατε σαν οικογένεια, τα σαββατοκύριακα, πού πηγαίνατε, με τι ασχολούσαστε...

Κ.Κ. Πήγαίνα στην εκκλησία...

Ε.Π. ... κάθε Κυριακή πηγαίνατε;

Κ.Κ. Συνήθως στο Petone, δεν είχανε, νο, τότε είχανε κάθε Κυριακή, τώρα δεν έχουνε...

Ε.Π. Είχε μεγάλη εκκλ... είχε η κοινότητα μεγάλη...

Κ.Κ. Τον Άγιο Νεχτάριο, ναι! Έχουμε εκεί, και πήγαινα στην εκκλησία, όλοι μας, και μετά που ήρθα εδώ, λίγο μετά έφυγε ένας Κρητικός παπάς, ο παπαΓιάννης, έφυγε πήγε στην Κρήτη κι ύστερα, δεν είχαμε συχνά παπά. Νομίζω τώρα είναι μια φορά το μήνα, έχουνε παπά εκεί, εκκλησία. Εδώ έχουμε κάθε Κυριακή, κάθε μέρα....

Ε.Π. Πάτε κάθε Κυριακή;

Κ.Κ. Ναι, κάθε μέρα έχουνε εδώ, δεν πάω απηγway, μόνο κάθε Κυριακή, ε., όπως με βολέβει, κι όπως μπορώ....

Ε.Π. Ναι, κι έτσι, θυμόσαστε, κάποιες κοινωνικές εκδηλώσεις από την ελληνική κοινότητα, εκείνα τα χρόνια, τι εκδηλώσεις κάνανε, τι

Κ.Κ. ...χορούς...

Ε.Π. ...χορούς...

Κ.Κ. ... ναι, είχαν χορούς και στο Petone, σε ένα κρητικό hall, το είχανε αγοράσει, και κάναμε τους χορούς.

Ε.Π. Μιλάμε τώρα για την κρητική κοινότητα, ε;

Κ.Κ. Ουμ..

Ε.Π. Α, είχε ξεχωριστή κρητική κοινότητα;

Κ.Κ. Ναι, ναι!

Ε.Π. Είχε αρκετούς κρητικούς τότε, για

Κ.Κ. Ουχ... η κόρη μου, μου 'λέγε, η μεγάλη, 'μαμά, αυτός είναι Έλληνας, αυτός είναι Έλληνας'πάρα πολύ κρητικούς, ιδιαίτέρως είχε, στο Petone, αλλά μετά φύγανε...

Ε.Π. ... και πού πήγανε;

Κ.Κ. Κρήτη, Αυστραλία, και τώρα είναι, νομίζω, τρεις οικογένειες, δεν είναι πολλοί...

Ε.Π. ... δεν έχουνε μείνει, εε..

Κ.Κ. ... δεν έχουνε μείνει, όχι!

Ε.Π. Και αυτές οι εκδηλώσεις ήτανε σε εθνικές γιορτές...

Κ.Κ. Ναι!

Ε.Π. Χριστούγεννα, Πάσχα, έτσι...

Κ.Κ. ...και χορούς...

Ε.Π. ...χορούς...

Κ.Κ. ... είχανε... στο κρητικό hall...

Ε.Π. ... φορούσανε έτσι τις πάρα..., είχανε παραδοσιακές στολές φέρει από την Κρήτη, τις φορούσατε;

Κ.Κ. Ναι! Τα παιδιά καμιά φορά τα ντύνανε, σε τέτοιες στολές, από Κρητικούς, από όλη την Ελλάδα ... χμ...

Ε.Π. Και μας είπατε έτσι, την ελληνική κοινότητα, την βρήκατε την κοινότητα, έτσι, δεμένη, υπήρχανε διαφορές, ήτανε αδ... ρφική...

Κ.Κ. Καμιά φορά όχι! Καμιά φορά δεν ήταν τόσο δεμένη.

Ε.Π. Και ποιες ήταν οι λόγοι που τους χώριζαν;

Κ.Κ. Ξέρω 'γω; σε αυτό δεν μπορώ να σ'απαντήσω γιατί εγώ δεν ήμουν μπλεγμένη αλλά δεν ήταν και τόσο αγαπημένοι, και τώρα δεν είναι αγαπημένοι, πότε τρώγονται, πότε ενώνονται, εε., αυτό...

Ε.Π. Νομίζετε ότι αυτό, έτσι, είναι χαρακτηριστικό, των Ελλήνων ή κάθε κοινότητα, έτσι, έχει τις διαφορές της;

Κ.Κ. Νομίζω κάθε κοινότητα...

Ε.Π. Κάθε κοινότητα,ε ...

Κ.Κ. Νομίζω, μμ...

Ε.Π. Κι εδώ στο Wellington με την κοινότητα, λέτε ότι πάτε κάθε Κυριακή, έτσι...

Κ.Κ. Ναι!

Ε.Π. ... ε, εξακολουθούν να έχουν, έτσι, τις διαφορές τους, από ποιο μέρος της Ελλάδας έρχεσαι, μαζεύονται οι άνθρωποι επειδή είναι Κρητικοί, Μυτιληνοί, Βορειοελλαδίτες...

Κ.Κ. ... έχουνε κάθε, ας πούμε, Πελοποννήσιοι, no, δεν έχουνε, club, έχουνε καθένας χωρίσει το club...

Ε.Π. ... και πάει ο καθένας στο δικό του...

Κ.Κ. Χμ. Χμ... club έχουνε, ... οι... ωχ, βλάχοιτους λένε, ξέρω 'γω ποιοι είναι βλάχοι, δικό τους club, έχουνε οι Κύπριοι, οι Κρητικοί δεν έχουνε, τότε που πουλήσανε στο Retone, το κρητικό hall, από τότε είμαστε λίγοι, και δεν έχουνε, πολλά...

Ε.Π. Χμ..χμ..

Κ.Κ. ... που κάνουνε, ας πούμε, οι Κρητικοί...

Α.Τ. Ήτανε πιο πολλοί Έλληνες;

Κ.Κ. ... Έλληνες... ου...

Α.Τ. Αα!!

Κ.Κ. ... τώρα δεν είναι πολλοί Έλληνες...

Ε.Π. Είναι πιο μικρή η κοινότητα...

Κ.Κ. Έχουνε πεθάνει, όλο πεθαίνουμε anyway, δεν ξέρω γιατί αυτό το χρόνο πάρα πολλοί πεθάνανε εδώ...

Ε.Π. Από εκείνη την πρώτη, το γκρουπ, της γενιάς σας που είχανε έρθει;

Κ.Κ. Όχι! Διότι θετικά, τα παιδιά, τα κορίτσια της ΔΕΜΕ και άλλοι, ας πούμε, εδώ, όλο πεθαίν..., αυτό λέει κι ο πάτερ, ε, λέω αυτό είναι...

A.T. ... και φύγανε πολλοί...

K.K. ... και φύγανε πολλοί, , πάρα πολλοί φύγανε...

E.Π. Αυτοί που πήγανε στην Αυστραλία, για παράδειγμα, ξέρετε κάποιον, κάποιες από αυτές τις κοπέλες, που πήγανε στην Αυστραλία;

K.K. Μμμ, η Ευανθία, με αυτήν χωριανές είμαστε, Κορναράκη, αλλά τους αντρός της, λέγεται Βαθία Peck...

E. Π. Peck, Κορναράκη...

K.K. ... μένει στο ...

E.Π. Είναι στο, στη Μελβούρνη;

K.K. No, no, no, further down, κοντά στη, κοντά στο, από κει είσαι πιο κοντά να πας στην Ελλάδα, στο Perth..

E.Π. ... στο Perth..

K.K. Yeah...

E.Π. Και κάνατε επαφή, κρατήσατε επαφή με αυτήν την κυρία, την Κορναράκη;

K.K. Μμμ..

E.Π. Και τις σας λέει, πώς είναι οι εμπειρίες της στην Αυστραλία;

K.K. E, της αρέσει, είναι πιο καλό το κλίμα...

E.Π. ...ναι...

K.K. ... εκεί πέρα, δεν βρέχει, είναι πιο ζεστό το κλίμα, για αυτούς, για την υγεία της, λέει της αρέσει πολύ εκεί πέρα..

E.Π. ...ναι...

K.K. ...νομίζω ότι έχουνε φύγει τέσσερα, πέντε χρόνια, από δω....

E.Π. Ααα, πρόσφατα...

K.K. Νομίζω...

E.Π. Δεν είναι...

Και από αυτούς που πήγανε πίσω στην Ελλάδα, έχετε κρατήσει καθόλου επαφή, από αυτές τις κοπέλες;

K.K. Όχι! όχι! Όχι!

Τόσοι που φύγανε, να αλληλογραφείς ...

E.Π. ... δύσκολα...

K.K. Είναι δύσκολα, ναι

A.T. Πολλές φύγανε;

K.K. Πάρα πολλά κορίτσια φύγανε ...

A.T. Γιατί;

K.K. Δεν ξέρω, θα γυρίσει..., πιάσανε τα λεφτουδάκια και πήγανε και κάνανε business στα Χανιά, κι έτσι, γιατί να γυρίσουν εδώ;

E.Π. Ήτανε, δηλαδή, πιο πολύ απόφαση να ρθουνε για δύο, τρία χρόνια, να κάνουνε κάποια χρήματα καινά επιστρέ...

K.K. ..ε, πιο πολλά καθίσανε...

E.Π. ... ψουν πίσω...

K.K. Πιο πολλά καθίσανε...

E.Π. Πιο πολλά...

K.K. Άλλοι κάνανε δυο παιδιά, και μετά τα πουλήσανε όλα, πήγανε στα Χανιά, και είναι εντάξει, ας πούμε.

E.Π. Δεν σας πέρασε ποτέ από το μυαλό να το κάνετε εσείς, να φύγετε μόνιμα πίσω στην Ελλάδα;

K.K. Όχι! Δεν μπορούσα να ζήσω... είχα έναν άντρα τρελό, απυγωγ, κουμαρτζής, έπαιζε πολύ στο Housy..

A.T. ...ο άντρας σου;

K.K. Μμ..

A.T. Ναι; Κι ο πατέρας μου...

K.K. Ο πατέρας σου; να του δουν βρεγμένη σανίδα του λεγα γώ θέλεις, παίζανε πολύ, αυτό, κι έτσι πού να περισσέψουν λεφτά να πας στην Ελλάδα με δυο παιδιά;

E.Π. ... ναι ήτανε... δύσκολο, εεε...

K.K. Εσύ έχεις παντρεμένη;

E.Π. Όι, εγώ είμαι σαν τις κόρες σας, κυρία Κλειώ...

K.K. ...καλύτερα...

E.Π. Ανεξαρτησία...

K.K. Καλύτερα! Αμέ τι; την καλύτερ....

A.T. ..κι εγώ πήρα Εγγλέζον... χα,χα,χα..

K.K. Καλύτερα είσαι εσύ, οι Εγγλέζοι είναι πιο καλοί, εγώ έλεγα, αν παντρευτώ θα μουνα πιο καλά, ας πούμε...

A.T. Α, δεν ήθελα να πάρω Έλληνα εγώ γιατί είδα τι κάνουνε...

K.K. Τα στραβόζυλα... ναι... ναι... ναι...

E.Π. Είναι που έχουνε αλλάξει τώρα οι άντρες στην Ελλάδα αλλά εκείνη την εποχή,οι, πιο παραδοσιακοί άντρες ήταν πιο δύσκολο, εε

Κ.Κ. Μμ..

Ε.Π. Ναι..

Κ.Κ. Τώρα που μιλήσαμε χτες με την αδερφή μου και μου λέει η εγγόνη της, είκοσι χρονώ, κι έχει boyfriend, και λέω τι λέει ο μπαμπάς της, τώρα λέει, δεν κάνει κουμάντο οι γονείς, τα παιδιά κάνουνε κουμάντο, έτσι με είπε...

Ε.Π. ... αλλάζανε και τα πράγματα στην Ελλάδα...

Κ.Κ. ..ενώ εμάς, όταν πήγαμε, ήμουνα στην Ελλάδα, δεν μπορείς να πας πουθενά αν δεν έλεγε ο μπαμπάς, να πας, άμα έλεγε όχι, αυτό ήτανε,, το όχι, τώρα λένε ναι, χε, χε...

Ε.Π. Δεν μπορούν να πουν τίποτα..

Κ.Κ. Χμ.χμ..

Ε.Π. Κάνατε κάποιες φιλίες με εκείνες τις κοπελιές...

Κ.Κ. ...ναι, ναι..

Ε.Π. ... που τις βρήκατε, έτσι, σημαντικές, σας έδωσαν συμπαράσταση εκείνα τα πρώτα χρόνια που ήσασταν εδώ;

Κ.Κ. Κάθε μια συμπαραστέκονταν στον εαυτό της...

Ε.Π. Έτσι ήτανε;

Κ.Κ. Άμε τι; κάθε μια τον εαυτό της συμπάρασταση, χμ..

Ε.Π. Γιατί ήταν έτσι η επιβίωση ή ο καθένας έπρεπε να κοιτάξει τον εαυτό του;

Κ.Κ. ... κάθε κοπέλα...

Ε.Π. ...ναι...

Κ.Κ. ..έπρεπε να κοιτάξει, να μην πάρει τον κακό δρόμο, να μην κάνει, έχω πολλά βιβλία από το, τοκομέντορυ (documentary?), κοπέλες της Νέας Ζηλανδίας, έχω τέσσερα, η κόρη μου μού τα βρήκε..

Ε.Π. ..ναι;

Κ.Κ. ... από το library...

Ε.Π. ..και τι λένε, σα....

Κ.Κ. ... aaa.. και γράφει «ο ελληνισμός της Νέας Ζηλανδίας», το ένα, το άλλο είναι πάλι τοκουμέντορυ (documentary?), η Νίνα, ένα κορίτσι, και αυτό είναι ολόκληρο βιβλίο, έχω τέσσερα τέτοια πάρει...

Ε.Π. Μμμ.

Κ.Κ. ...κι ένα μου δώσε, έχω καμιά φορά καμιά καθαρίστρια, και αυτή μου τό φέρε, αυτό που λέει το Νίνα, αλλά έχω κι άλλα τρία,, οι κόρες μου τα βρίσκουνε...

Ε.Π. ...τά χετε εδώ στο σπίτι;

Κ.Κ. Ναι!

Ε.Π. Να τα δούμε;

Α.Τ. Ναι, να τα δούμε;

Κ.Κ. Βγάλε το...

Α.Τ. Α, περίμενε να στο, να το σβήσω....

This is file four, we continue the interview with Clio Kokkinou.

Ε.Π. Κυρία Κλειώ, μας δώσατε εδώ κάποια βιβλία με τους Έλληνες στη Νέα Ζηλανδία, ε; Τρία, τέσσερα βιβλία κι έχουμε εδώ ένα βιβλίο που λέει «stories of the Greek journeys, Greek migration and settlement in New Zealand» και μας είπατε ότι ξέρετε εδώ πολλούς από ;αυτούς που είναι στις φωτογραφίες, να μας πείτε ποιοι ήταν, τι ξέρετε για αυτούς, αν είχατε σχέσεις,

Κ.Κ. Όχι, αυτοί δεν είναι Κρητικοί...

Ε.Π. ...έχει...

Κ.Κ. Εδώ είναι με το πλοίο που ήρθανε, νομίζω *by ship*... ή ιδέα μου είναι...

Ε.Π. ...ναι...ναι... με, με...με πλοίο είναι αυτό, αυτή είναι, λέει, η πρώτη ομάδα των Roman, ξέρετε Ρουμάνους αρτ... εδώ, αρκετούς Ελληνορουμάνους, Έλληνες της Ρουμανίας στο Wellington;

Κ.Κ. ...ο άντρας μου...

Ε.Π. Αυτός εδώ;

Κ.Κ. Τούτος!

Ε.Π. Α! αυτός εδώ.

Κ.Κ. Ναι!

Ε.Π. Πόσω χρονών ήταν...

Κ.Κ. ...στο ποδόσφαιρο...

Ε.Π. ...όταν ήρθε στη Νέα Ζηλανδία;

Κ.Κ. Μακάρι να θυμάμαι...

Ε.Π. ...όταν παντρευτήκατε.... ήτανε πιο μεγάλος από σας;

Κ.Κ. Δυο χρονώ είμαι πιο μεγάλη εγώ....

Ε.Π. Α, εσείς είστε πιο μεγάλη...

Κ.Κ. Εγώ είμαι πιο μεγάλη...

Ε.Π. Μμμμ....

Κ.Κ. Ναι! Ήτανε ομάδα ελληνικά τώρα νομίζω διαλύσανε...

Ε.Π. ...εξήντα οχτώ...

Κ.Κ. Ούτε ξέρω.

Ε.Π. Έχει μια ελληνική ομάδα εδώ, ο κύριος Νεονάκης...

Κ.Κ. Α ναι, τον Νεονάκη, τον ξέρω καλά...

Ε.Π. Τον ξέρετε τον κύριο Γιώργο;

Ναι...

Κ.Κ. Το Γιώργο...

Ε.Π. Να, εδώ δείχνει...

Κ.Κ. Εδώ είμαστε στο laundry που δουλεύαμε αλλά δεν είμαι εγώ.

Ε.Π. Τις ξέρετε αυτές...

Κ.Κ. Η Μαρία, αυτή που έχετε άριο interview...

Ε.Π. Α... η Αντριάννα...

Κ.Κ. Ναι...

Ε.Π. Αυτή είναι η Αντριάννα;

Κ.Κ. Yeah!

Ε.Π. Κι αυτή, τότε βέβαια, και, βέβαια, η Αντριάννα είναι εδώ ακόμα, αυτή εδώ, είναι εδώ στη Νέα Ζηλανδία;

Κ.Κ. Αυτή δουλεύαμε μαζί στο Γιούαρτ, έφυγε...

Ε.Π. ...και πήγε πού;

Κ.Κ. ..στην Κρήτη...

Ε.Π. Στην Κρήτη! Μετά από πόσα χρόνια;

Κ.Κ. Α, δεν ξέρω πόσα χρόνια, αλλά ξέρω ότι έχει φύγει και τούτη νομίζω έφυγε...

Ε.Π. ...το ξέρετε το όνομα της;

Κ.Κ. Νο, δεν το θυμάμαι, ετούτη νομίζω είναι εδώ, η Μαρία είναι, εγώ τη βλέπω που έρχεται πάνω όλη την ώρα, Κρητικά είναι...

Ε.Π. Σας επισκέφεται;

Κ.Κ. Όχι εμένα, μια πάνω πάει.

Ε.Π. Αα ...

Κ.Κ. ...σε μια Μυτιλινιά έρχεται κάθε μέρα, αυτό είναι στο, που δουλεύανε στο Πριστ Ιτζ..

Ε.Π. ...ναι...

Κ.Κ. Μμ... οο, αυτή είναι πάνω από την Ελλάδα...

Ε.Π. Με τους άλλους Έλληνες, αυτούς, με τους μη Κρητικούς θα λέγαμε, ...

Κ.Κ. Μάλιστα!

Ε.Π. ... έτσι, τις σχέσεις είχατε, τους βλέπατε σαν συμπατριώτες, σαν Έλληνες από, είχατε, τους βλέπατε έτσι το ίδιο με τους Κρητικούς, ήταν διαφο...

Κ.Κ. Σαν Έλληνες!

Ε.Π. Σαν Έλληνες!

Κ.Κ. Σαν Έλληνες τους έβλεπα εγώ, δεν έχω διαφορά. Αυτή είναι από την Κύπρο..

Ε.Π. Κύπριοι...

Κ.Κ. Κύπριοι...είναι εδώ αυτή, είναι, πιο κάτω ... τους Κρητικούς...

Ε.Π. Εδώ είναι οι Κρητικοί;

Κ.Κ. Πιο κάτω!

Ε.Π. Ναι!

Κ.Κ. Α! εδώ είναι!

Ε.Π. Την ξέρετε την ...

Κ.Κ. ..πέθανε η καημένη...

Ε.Π. ... την Κατίνα, που παντρεύτηκε τον Μάορι,..,αυτή...

Κ.Κ. Ναι, πέθανε, η Κατίνα...

Ε.Π. ...έχει πεθάνει...

Κ.Κ. ...τόρα μόνο....

Ε.Π. ...την ξέρατε όμως την Κατίνα, ε;

Κ.Κ. ..είχα πάει εγώ στο funeral, ναι..

Ε.Π. Πότε την είχατε γνωρίσει την Κατίνα, την ξέρατε από την Κρήτη ή μετά που ήρθατε εδώ;

Κ.Κ. Όχι, εδώ την γνώρισα αλλά έχει και αδελφή, και αυτή πέθανε, όλοι πεθάνανε.

Ε.Π. Έχουνε γράψει ένα βιβλίο για την Κατίνα και τον άνδρα της, ε...

Κ.Κ. Είχε πάρει εγγλέζο...

Ε.Π. ...ναι...

Κ.Κ. Αυτή ήταν η αδελφή της Κατίνας...

Ε.Π. Ναι, στην σελίδα 67, μμ, και έχει πεθάνει κι αυτή τώρα, είπατε;

Κ.Κ. Χρόσονια πέθανε, κι αυτή.

Ε.Π. Τα παιδιά της είναι γνωστά.

Κ.Κ. ..ναι, έχει ένα γιο, κι είναιlawyer...

Ε.Π. ...ααα...

Κ.Κ. Τον βλέπω... πολύ, τον Γιάννη...

Ε.Π. Εδώ αυτή είναι κρητική οικογένεια;

Κ.Κ. Και αυτοί είναι κρητικοί...

Ε.Π. ...στη σελίδα 78...

Κ.Κ. Όλοι κρητικοί...

Ε.Π. Τους ξέρετε, αυτήν την οικογένεια, των Κοντογιαννάκη;

Κ.Κ. Ναι, ναι, στο Ρετονε έμενε, αλλά πέθανε, αυτή την ξέρω, η κόρη της είναι, και αυτή, ...έφυγε στην Κρήτη, στα Χανιά... και μόνο αυτή είναι εδώ. Ο μπαμπά και η μαμά πεθάνανε...

Ε.Π. Ζούσανε για χρόνια όμως εδώ, ε;

Κ.Κ. Φουχ... εδώ είναι πάλι στο, με το πλοίο ήρθανε αυτοί...

Ε.Π. Σαν οικογένεια ήτανε πιο φτηνά, οικογένειες να ρθούνε με το πλοίο. Την οικογένεια την Νικολουδάκη, την ξέρατε;

Κ.Κ. Ναι...

Ε.Π. Είναι όλοι εδώ ακόμα;

Κ.Κ. Νο, στην Αυστραλία είναι. Μόνο, ποια είναι εδώ, τούτη! Η τούτη; Τούτη είναι εδώ!

Ε.Π. Τα παι... ένα από τα παιδιά...

Κ.Κ. Από τα αδέρφια της, στο New Town είναι...

Ε.Π. Και τη...

Κ.Κ. Κωστούλα...

Ε.Π. Τον Μανόλη και τη Ζαμπία τη Βερυβάκη, την ξέρετε;

Κ.Κ. Ναι, μαζί, με αυτή, όπως σου είπα προηγουμένως, μαζί ήρθαμε με αυτή, με τη Ζαμπία, τη συγχωρημ, μα πέθανε, πολλά χρόνια, την κακιά την αρρώστια, ωχ...

Ε.Π. Καρκίνο;

Κ.Κ. Ουχ.

Α.Τ. Πολλοί αρρώστησανε εδώ, νέοι, γιατί;

Κ.Κ. Μακάρι νά ξέρα γιατί...

Α.Τ. ...ήτανε η δουλειά που κάνατε;

Κ.Κ. Αυτή δεν κάπνιζε, ε, στα laundry δούλευε, δεν ξέρω πού δούλευε, η συχωρεμένη αυτή, δεν ξέρω, πού δούλευε, αλλά

Ε.Π. Ίσως και οι συνθήκες ζωής πίσω στην Κρήτη, μετά τον πόλεμο, δεν είχανε καλή διατροφή, ...

Κ.Κ. Τίποτα δεν είχαμε....

Ε.Π. ..τίποτα...

Κ.Κ. Δυο χρονώ που ήμουνα

Ε.Π. Εσείς μέσ στον πόλεμο γεννηθήκατε;

Κ.Κ. Ναι!

A.T. Όμως ίδια ήτανε για την μητέρα μου, ίδια, ήρθανε οι Γερμανοί, πήρανε όλο το φαί, είχανε τα ίδια κι εκεί όμως οι άνθρωποι δεν αρρώστησαν τόσο πολύ και I am just wondering if it's because the Greek community στο Adelaide ήτανε μεγαλύτερο και πιο ευχαριστημένοι ήταν οι άνθρωποι, εδώ φαίνεται ότι δεν είχατε αυτό το...

K.K. ...δεν ξέρω...Αυτούς τους έφερε ένας Εγγλέζος, αυτή η γριά, την είχε βοηθήσει, τους έδωσε φαί, Νεοζηλανδός,

E.Π. Αα.

K.K. ..φαί, όλη την ώρα, τους τάζε, και μετά από πολλά πολλά χρόνια, τους θυμήθηκε και τους έφερε...

E.Π. Αυτή είναι τώρα η οικογένεια Κοντογιαννάκη, ε...

K.K. Ναι... και τους έφερε όλους με το πλοίο, αλλά βοηθούσαν ένα Νεοζηλανδό,

E.Π. ...στον πόλεμο...

K.K. ...πήγαινε φαί κάθε μέρα αυτή και έτσι αυτός τη θυμήθηκε, ύστερα από τόσα χρόνια και πήρε πρώτα τούτο το παιδί της, το Νίκο, στην Αυστραλία φύγαν κι αυτοί, τον πήρε το Νίκο, και μετά έφερε την άλλη οικογένεια.

E.Π. ...έτσι ήρθανε...

K.K. Ναι...

E.Π. Ενδιαφέρον όμως που λέτε ότι πολλοί επιστρέψανε πίσω στην Κρήτη, ..

K.K. ...ναι...

E.Π.στην Ελλάδα ή πήγανε στην Αυστραλία, ε;

K.K. Μερικοί πήγανε Αυστραλία, αλλά οι πιο πολλοί στην Κρήτη...

E.Π. Δεν ήταν δηλαδή, μετανάστευση μόνιμη...

K.K. Νο...

A.T. Άμα ο άντρας σου ήταν άλλος άνθρωπος, ...

K.K. Ναι....

A.T. ...θα πήγαινες πίσω κι εσύ;

K.K. Ναι! Αν ήτανε άλλος...

A.T. Γιατί;

K.K. Γιατί...για τους δικούς μου, την οικογένεια μου, τα αδέρφια μου, τα ανίψια μου, για αυτό.

A.T. Κι εδώ ήσουνα μοναχή...

K.K. Μμ, ε, δεν ήρθε κανείς, δεν θέλανε νά ρθουνε...

A.T. Αυτό είναι δύσκολο για Έλληνα ...να είναι χωρίς οικογένεια...

K.K. ... κι εμείς οι Έλληνες, θέλουμε οικογένεια, αλλά έτσι είναι...

Ε.Π. Ναι....

Κ.Κ. Τώρα που πέθανε πολλά χρόνια....

Ε.Π. Είναι, είναι ενδιαφέρον...

Α.Τ. (συγνώμη)

Κ.Κ. Πάλι έφυγε;

Α.Τ. Πηγαίνει μέσα στα ρούχα σου εδώ και....

Ε.Π. ...κάνει φασαρία...

Κ.Κ. ...κι εσύ το ακούς με το...

Α.Τ. Ναι, μπορείς να ακουμπήσεις το κουμπάκι σου εκεί...

Κ.Κ...να το...

Κ.Κ. Ο Παπαγεωργίου αυτός, κι άλλοι ΑΧΕΠΑ, το πήραν αυτό, το νοικιάζανε, και παίρνανε κι αυτοί λίγα λεφτά αλλά τα πιο πολλά τα έπαιρνε το city council, γιατί αυτούς είναι το building ...

Κ.Κ. City council..

Κ.Κ. Τι...

Κ.Κ. Ελληνίδες!

Κ.Κ. Ωχ, πολλές, πού να τις θυμάμαι...

Κ.Κ. Ναι, είχαμε όλοι μικρά παιδιά ..

Κ.Κ. ...και πηγαίναμε εκεί, παίζανε τα παιδιά μας, όλο αυτό, ε, μετά που μεγάλωσαν τα παιδιά, έχω και τώρα, αλλά, είμαι άνθρωπος που δεν πολυπαίνω, φοβάμαι το κουτσομπολιό, το μπλα, μπλα, μπλα...

Κ.Κ. Στόμα μεγάλο! Χα, χα, χα... ε, τι, δεν τα ξέρεις, τι γίνεται εκεί πέρα;

Κ.Κ. ...ναι, πάω, να τη βλέπω, αφού έχει ανάγκη η γυναίκα αυτή, θα πάω να της κάνω κάτι, αυτό...

Κ.Κ. Μμ, η μια κόρη μου δουλεύει έξι μέρες τη βδομάδα, αυτή που δουλεύει στο post office, στο Petone, στο κεντρικό, η μικρή ήρθε στα γενέθλια μου, την Τρίτη, ποια ήταν; δεκαεφτά του μηνός ...

Κ.Κ. Επίσης! Νά 'στε καλά! Ναι, η μικρή ήρθε, η μεγάλη δεν ήρθε, τώρα πότε θα 'ρθει, δεν μπορείς με το ζόρι να τα κάνεις τα παιδιά, ...

Κ.Κ. ... δουλεύει κι έχει πέντε γάτες κιόλας, κι εγώ 'χα δυο, αλλά μου πεθάνανε,...

Κ.Κ. Ζωή είχα, κάπου έχω μια φωτογραφία, πεθάνανε και τα δυο, πριν πάω εγώ στα νοσοκομεία, τις έβαλα, πεθάνανε, βάλουμε κάτω ...

Κ.Κ. Όχι εγώ, έπρεπε γιατί ήταν πολύ άρρωστακι έτσι από τότε...

Κ.Κ. Τρία είχα 'γω, τρία μου πεθάνανε, ένα στο Petone, και δυο εδώ...

Κ.Κ. Αλλά από τότε δεν θέλω άλλο γιατί, προβλήματα, now, είπαμε

Κ.Κ πρέπει να το ξέρεις κι αυτό...

Ε.Π. Ο.Κ. Αμα θέλετε

Κ.Κ. ...να μπεις στο ...

This is file six continuing the interview with Clio Kokkinou.

Ε.Π. Κυρία, Κλειώ επειδή το αναφέρατε για αυτό το ζητάμε, έτσι αναφέρετε συχνά προβλήματα υγείας που είχατε

εεε, ήταν έτσι σημαντικά αυτά τα προβλήματα υγείας, τι, έτσι επιρροή είχανε στη ζωή σας;

Κ.Κ. ...εγώ, όταν ήμουνα στο Petone, μου βγάλανε τη μια ωοθήκη, μετά από κάμποσο καιρό μου βγάλανε κι όλη τη μήτρα...

Ε.Π. ...ααα...

Κ.Κ. ...ε, τώρα, όταν ήρθα εδώ, πάλι ήμουνα άρρωστη και μετά μου βάλανε σακούλα, πριν έξι χρόνια έγινε αυτό,

για τεσσαρισήμισι μήνες, μετά μου τη βγάλανε, αλλά από τότε πάλι προβλήματα έχω, τώρα προχθές μίλησε

ο γιατρός, λέει: "θέλεις να σε βάλουμε πάλι σακούλα", λέω "είμαι too old για να την κοιτάω "...

Ε.Π. μμμ

Α.Τ. Είναι για το...is that uri

Κ.Κ. By Ioo... έχω... diver...πες τη μαμά σου...

Ε.Π. diverticulosis....

Κ.Κ.vai... .divercolaitis...

Ε.Π. ...diverticulitis...

ΑΤ. ...a, so, is that for the bowel not...

K.K. Yeah...for the bowel, κι έτσι...

ΑΤ. ...ο...my father in law, έχει για τα νερά...

K.K. ωοο!

ΑΤ. ...μια σακούλα...

Ε.Π. ..τα ούρα...

K.K. Γιατί είναι και μια Κρητικιά, την λένε Αφροδίτη, ...

Ε.Π. ...ναι, εδώ στο Wellington?

K.K. No, no, στο Auckland...

Ε.Π. ...στο Auckland...έχει μια Αφροδίτη, ναι...

K.K. ...ναι, κι έχει πάρει Εγγλέζο, yeah...

Ε.Π. ...ναι, νομίζω...

K.K. μια μελαχρινή, έτσι...

Ε.Π. ...νομίζω...

K.K. ...κι αυτή, ο άντρας της, κι αυτή του βάλανε σακούλα για όλη τη ζωή, γιατί αυτής λέω, της

Αφροδίτης, η

κουριάδα, εβάφτισε την Ελένη μου, κι έτσι...αλλά έχω να τη δω την Αφροδίτη χρόνιααα ...και χρόνια.

Ε.Π. Μας είχανε πει ότι πριν λίγα χρόνια είχε γίνει μια μεγάλη συγκέντρωση με όλες τις κοπελιές ...

K.K....ναι...

Ε.Π. ...του προγράμματος, πήγατε σε αυτή τη γιορτή;

K.K. Αυτό ήτανε στο Auckland...

Ε.Π. ...μα είχε κι εδώ, μου είπανε και στο Auckland κι εδώ.

K.K. No, no, θα γίνει, νομίζω.

Ε.Π. Έγινε ένα και νομίζω, τον ξέρετε τον Μπάμπη, ένα Μπάμπη εδώ που είχε ένα ελληνικό

εστιατόριο, τον

"Κόσμο" τον Όλυμπο", δεν θυμάμαι, κι έκανε, λέει, είχε οργανώσει στο εστιατόριο του μια

συνάντηση για τα

σαράντα χρόνια και ο κύριος Πετούσης είχε οργανώσει και στο Auckland επίσης άλλο, μια μεγάλη

συνάντηση...

K.K. Εγώ ξέρω ότι ήτανε στο Auckland και πήγανε...

Ε.Π. ...ναι...

K.K. ...πολλές από δω, αλλά εγώ δεν ήμουνα καλά και δεν πήγα και το μόνο είχανε βγάλει μια,

φωτογραφία, όλες

οι Κρητικές, νομίζω, έξω από την Ελληνική εκκλησία αλλά δεν ξέρω πού την έχω.

Ε.Π. Ναι την αυτήν, ναι, υπάρχει όντως μια φωτογραφία...

Κ.Κ. μμμ.....

Ε.Π.την έχουμε εμείς...

Κ.Κ. ...την έχετε κι εσείς;

Ε.Π. Ο κύριος Πετούσης μας την έδωσε...

Κ.Κ. Α, οκ...

Ε.Π. ..σε...

Κ.Κ. ...κι είμαι εγώ, μπροστά έτσι, στο μπροστινό μέρος είμαι εγώ και άλλες, ας πούμε, αλλά ήταν και κοπέλες μαζί

που ήρθανε από το Auckland ...

Ε.Π. ..ναι...

Κ.Κ. ...κι η Τασούλα, και άλλες Κρητικές είναι.

Ε.Π. ...ναι...

Κ.Κ. ...δεν μπορώ να θυμηθώ την...ήταν κι αυτές μέσ στη φωτογραφία, τότε είχανε έρθει κι ύστερα ήρθαν και στην

εκκλησία και βγάλαμε φωτογραφία, όλες οι κοπέλες, η Τασούλα, τις άλλες μπορεί να τις θυμηθώ...

Ε.Π. ...ναι...

Κ.Κ. ...κι αυτές είναι από την Κρήτη...

Ε.Π. ...πολλές...

Κ.Κ. ...αλλά μόνο την Τασούλα, επειδή είναι από τη μαμά μου το χωριό,...

Ε.Π. ...α, ναι...

Κ.Κ. ...αυτή την θυμάμαι, πολύ, την Τασούλα...

Ε.Π. ...ε, πολύ ευχάριστος άνθρωπος η κυρία Τασούλα, ναι, ομιλητική...

Κ.Κ. ...καλή κοπέλα...

Ε.Π.μας βοήθησε πολύ με το πρόγραμμα αυτό, μας έδωσε ονόματα, πληροφορίες...

Κ.Κ. ...ναι, ναι....ας πούμε οι κοπέλες που ήρθαμε μαζί...

Ε.Π. ...ναι...

Κ.Κ. ..με την Τασούλα...

Ε.Π. ...ναι, ναι...

Κ.Κ. ...καλή κοπέλα, είναι από το Κακόπετρο, για αυτό σου λέω την ξέρω....

Ε.Π. ...ναι, ναι...

Κ.Κ. ...είμαστε μαζί και στην σχολή...

Ε.Π. Α, είσατε μαζί στο ίδιο πρόγραμμα...

Κ.Κ. ...ναι, γι αυτό με ξέρει η Τασούλα, γιατί είμαστε μαζί στη σχολή...

Ε.Π. Και, να μας πείτε, έτσι, από εκείνες τις κοπελιές, τότε που είχατε πάει στην Αθήνα, οι πρώτες εντυπώσεις

που είχατε για αυτές τις κοπελιές, ποιες ήτανε; δηλαδή, ξέρω γω, σας φάνηκε ότι ήταν όλες, έτσι, ανεξάρτητες, και θέλαν να πάνε να ταξιδέψουν, τι εντυπώσεις είχατε, γιατί εσείς θέλατε να πάτε να μάθετε

αγγλικά, να...

Κ.Κ. ...ναι...

Ε.Π. ...οι άλλες κοπέλες...

Κ.Κ. ...εννοείς στην Αθήνα;

Ε.Π. Ναι στην Αθήνα, εκεί με τις άλλες κοπελιές ποιες ήταν οι εντυπώσεις σας;

Κ.Κ. Άλλες είχανε καλά μυαλά άλλες δεν είχανε...

Ε.Π. ...τι εννοείτε;

Κ.Κ. ...μμμ...ε...γυρνούσανε ... φίλους, ναι, μια φορά είχαμε πάει, γιατί, όταν είμαστε στη σχολή και πηγαίναμε δυο

φορές την ημέρα, εγώ ήμουνα Πει...Κοκκινιά, εγώ έμενα με τα αδέρφια μου στην Αθήνα, και λέμε για να γλιτώσουμε τα εισιτήρια μια φορά να κάτσουμε στον κήπο εκείνα διαβάσουμε, ήρθε μια κοπέλα και λέει "έχετε φίλους;", ερχότανε τα αγόρια και μας πειράζανε, εμείς δεν δούναμε σημασία, έρχεται αυτή και λέει "καμιά σας δεν θα φύγει", κι αυτή ήτανε κοπέλα, πήγαινε στην Αυστραλία υπηρέτρια, και αλλά επειδή

εμείς είμαστε χωριατάκια, από την Κρήτη, μας τρόμαζε και εμείς αμέσως πήραμε τα βιβλία, λέμε "εμείς, δε,

δεν τα προκαλούμε, αυτά έρχονται", τέλος πάντων, πήραμε αμέσως τα βιβλία μας, πήγαμε στη σχολή, και

την άλλη μέρα τη βλέπω και ήταν κι αυτή στη σχολή, ήταν συμμαθήτρια, τη λέμε "εσύ, είσαι που μας έκανες

την έξυπνη, τη δασκάλα και μας ετρόμαζες όλες;", δεν θα το ξεχάσω αυτό το πράγμα, ναι, αλλά ήτανε, αυτή

ήταν από την Αθήνα και ήταν φου...

Ε.Π. ...ήξερε..

Κ.Κ. ...καταλαβαίνεις, ...ξεπεταγμένη, εμείς είμαστε χωριατόπαιδα, και μας κατάλαβε...

Ε.Π. Ήταν βέβαια και η πρώτη φορά που πήγατε στην Αθήνα τότε, ε;

Κ.Κ. No, no...

Ε.Π. ..είχατε ξαναπάει;

Κ.Κ. ...εγώ πήγαινα πολλές... έχω τα αδέρφια μου όλα στην Αθήνα και κάθε καλοκαίρι στα χωριά δεν έχουμε

δουλειά, μετά τις ελιές, το θέρος...

Ε.Π. ...ναί...

Κ.Κ. ...και κει, πήγαινα στα αδέρφια μου στην Αθήνα, και ήξερα την Αθήνα, ας πούμε, καλά.

Ε.Π. Και τι σας σκέφ.... δεν σας πέρασε από το μυαλό αντί να πάτε στο εξωτερικό να πηγαίνατε στην Αθήνα να

βρίσκατε δουλειά;

Κ.Κ. Ο μπαμπάς μου δεν ήθελε, γιατί ποιος θα μαζεύει τις ελιές, ποιος θα κάνει τις δουλειές, ποιος θα ζυμώνει,

ποιος θα κάνει όλα, για αυτό δεν ήθελε να με αφήσει, κι έτσι...

ΑΤ. ...όμως πήγες στην Νέα Ζηλανδία;

Κ.Κ. ...ε..., δεν σου πα, με ποιο λόγο, με τη χωριανή μου, όπου αυτή θα 'μαστέ παρέα μαζί, και έτσι γελάστηκε και

μ' άφησε...

Α.Τ. Και ποιος μάζεψε τις ελιές;

Κ.Κ. Τι ξέρω γω; Η αδερφή μου, νομίζω, η αδερφή μου τις ανάλαβε μετά και πήγαινε από την Αθήνα στο χωριό

και τις μάζευε...

Ε.Π. Ο μπαμπάς σας όταν φύγατε, εκεί στο αεροδρόμιο, ή πριν φύγετε, έκατσε να σας κάνει κουβέντα, γιατί

πρέπει να είσαστε προσεκτική..

Κ.Κ. ...όχι...

Ε.Π. ...τι να κάνεις, τι να μην κάνεις...

Κ.Κ. ...ΠΟ,ΠΟ...

Ε.Π. ...συμβουλή...

Κ.Κ. ...ήξερε αυτός εγώ τι είμαι! Μια φορά καθόμωνα, με πήρε στα Χανιά να πάμε, να πάρω ένα ζευγάρι

παπούτσια, θά 'μουνα, δεκαεφτά ή δεκαοχτώ χρονά, τέλος πάντων, έφυγε αυτός κάπου πήγε κι εγώ καθόμωνα εκεί, μου 'φέρει ένα πιστό, καθόμωνα στο τραπεζάκι, δεν εκουνήθηκα από εκεί, ένας ήρθε και με

'βλέπε, ήταν αυτός από το Βασιλόπουλο, ξέρεις το Βασιλόπουλο, το έχεις ακούσει;

Ε.Π. ...το μαγαζί...

Κ.Κ. Το χωριό!

Ε.Π. Το χωριό! Όχι το Βασιλόπουλο δεν το ξέρω...

Κ.Κ. ...οκ, τέλος πάντων, ήρθε έκατσε μαζί μου, κι ήταν τόσο ερωτευμένος με μένανε, τραγουδούσε, μου τραγουδούσε, "στο καλό", λέω κι εγώ, είπα από μέσα μου, "αυτός την ψώνισε". Ήτανε Σάββατο, την Κυριακή, κατευθείαν έστειλε προξενιό, αλλά ο μπαμπάς μου δεν τον ήθελε, κι έτσι να, άμα δεν τον θέλει ο

μπαμπάς θα μείνει και το παιδί γεροντοκόρη..χε,χε...

Ε.Π. Σας άρεσε εσάς;

Κ.Κ. Εμένα μ' άρεσε, ας πούμε, ήταν καλό παιδί, ήταν επιπλοποιός, ζητούσε να του κάνουμε ένα σπίτι, όποτε

μπορούμε και να παντρευτούμε αμέσως, ο μπαμπάς μου είπα "όχι!"...

Ε.Π. Γιατί; Η οικογένεια ήτανε, εεε;

Κ.Κ. Όχι, δεν είχανε προβλήματα, ήτανε λέει κοντός λίγο,λέει, ήτανε κουτός, κουτός δεν ήτανε, ήταν εκ φύσεως

καλός άνθρωπος, και δεν τον ήθελε, δεν τον ήθελε, δεν τον ήθελε. Ωσπου ήρθα εδώ...

Ε.Π. Μα γιατί...είσαστε είκοσι τριών χρονών, είστε μεγάλη για τα χρόνια εκείνα, ...θα είχατε παντρευτεί...

Κ.Κ. ...θα ήμουνα ή δεκαοχτώ ή δεκαεφτά χρονώ που με ζήτα...

Ε.Π. ...ααα, κι από τότε, δηλαδή, είχατε ξανά άλλα προξενιά; Σας κάνανε άλλα προξενιά από τότε;

Κ.Κ. ...εεε...No!ηο!

Ε.Π. ...αυτό ήτανε; Ο πατέρας σας...

Κ.Κ. ...αυτόν ήταν...

Ε.Π. ...τον απέρριψε;

Κ.Κ. Νίκο, Νίκο τον ελέγανε, νομίζω, και ύστερα παντρεύτηκε κι αυτός, που έφυγα κι εγώ, παντρεύτηκε anyway.

Θέλω να σου πω, όταν ο μπαμπάς πει όχι, αυτό είναι.

Α.Τ. Όμως σ' άφησε να πας στην Νέα Ζηλανδία,...

Κ.Κ. Ναι!

Α.Τ. Δεν καταλαβαίνω, γιατί;

Κ.Κ. Μ' άφησε γιατί μια γειτόνισσα μου, θα κάναμε παρέα μ' αυτήνε...

Ε.Π. Αλλά ήτανε γυναίκα, μια δυο γυναίκες μόνες τους στην άλλη άκρη του κόσμου....

Κ.Κ. ...ε, αυτή ήτανε τριάντα οχτώ χρονώ....

Ε.Π. ...α, ήτανε μεγάλη...

Κ.Κ. ...και θα με προστάτευε, κι έτσι για αυτό μ' άφησε...να έρθω...

Ε.Π. ...και σας άφησε να 'ρθείτε με την προοπτική ότι θα κάνετε δυο χρόνια μόνο και θα ξαναεπιστρέψετε;

Κ.Κ. Ναι, εγώ του 'πα, ότι, έξω από το αεροδρόμιο, έκλαιγε πολύ, έκλαιγε πολύ, του λέω "μη στεναχωριέσαι μπαμπά, εγώ θα δουλέψω, θα μαζέψω λεφτά και θά ρθω", κι έτσι μ' αυτήν την υπόσχεση, έμεινε, ας πούμε, αλλά έκλαιγε σαν γυναίκα...

Ε.Π. ...μ.μμμ...

Κ.Κ. ...γιατί μας εμεγαλωσε, αυτός μας εμεγαλωνε αργαργα, που ήμουνα άρρωστη, όλο στα Χανιά, ήμουνα από τα αμυγδαλά..., αυτός καθόταν δίπλα, πίσω στο κρεβάτι μου, κάτω κάτω, και μ' έβλεπε, ενώ η μητριά μου δεν ήρθε ποτέ...

Ε.Π. ...ναι, ε....

Κ.Κ. ...αυτός μας εκοιτούσε όλη την ώρα.

Α.Τ. Θα ήτανε καλός...

Κ.Κ. Ήταν καλός μπαμπάς,για αυτό, μου... όταν πέθανε, αλλά, όλοι θα φύγουμε, αργαργα...

Ε.Π. ...ααα...

Κ.Κ. ...είχα καλό μπαμπά.

Ε.Π. Ναι, καλός άνθρωπος φαίνεται απ' τη φωτογραφία, ...

Κ.Κ. ...αντριάτα, ναι αυτός...αλλά έτσι είναι....

Ε.Π. μμμ....

Κ.Κ. Η ζωή δεν είναι εύκολη.

Α.Τ. Νο, δεν είναι εύκολη, καθόλου...

Κ.Κ. Καθόλου η ζωή δεν είναι εύκολη...

Α.Τ. ...καθόλου...

Ε.Π. ...ναι....

Α.Τ. Σ' αυτήν την τελευταία μέρα, που ήσουνα στην Ελλάδα, τι έκανες;

Κ.Κ. ...ε, επήγα στην Κρήτη, χαιρέτησα τα ξαδέρφια μου, όλους, όλους, και μετά με πήρε ο μπαμπάς μου και είχα

και τη μικρή ανιψουλα μου, του αδερφού μου το κοριτσάκι μαζί μας, και πήγαμε στην Αθήνα, ύστερα πήγα

κατευθείαν στη σχολή....

Ε.Π. Και από εκεί μετά δεν ξαναεπιστρέψατε, επιστρέψατε για να χαιρετήσετε ή φύγατε;

Κ.Κ. Νο, χαιρετήσα κανονικά...

Ε.Π. Μια και έξω ήτανε, δηλαδή, ο χαιρετισμός...

Κ.Κ. ...ναι, ναι... κι ύστερα φύγαμε...

Ε.Π. Κι οι συγγενείς σας τι είπαν, σου είπαν "το σκέφτηκες καλά;Κλειώ, πού θα πας; μακριά" ...

Κ.Κ. Αφού ήταν από τον μπαμπά μου...

Ε.Π. ...αφού ο μπαμπάς σας είπε οκ,

Κ.Κ. ...ναι, ναι...

Ε.Π.δεν τους επεί,..δεν είχαν, δηλαδή, έτσι η οικογένεια να αναστατωθεί, να πει "που πάει η κοπελιά μόνη

της;"

Κ.Κ. ...όχι, όχι...ο μπαμπάς είπε το, έδωσε να φύγω, ε, τι θα, οι άλλοι θα ασχοληθούνε;... με την οικογένεια..

Ε.Π. ..μμ..

Α.Τ. Κι όταν του είπες ότι δεν θα ξαναγυρίσεις να στείλει άντρα, του είπες του πατέρα σου, ότι δεν θα ξαναγυρίσεις;

Κ.Κ. ...αα, δεν του το είπα, αλλά είπα, ας πούμε, ότι, λέω "μοναξιά έχω, να βρεις ένα καλό παιδί να με παντρεύεις" κι ύστερα έστειλε τον ένα, ύστερα έστειλε τον άντρα μου, τούτον που έχω τώρα...μμμ..τέλος πάντων...

Ε.Π. ...έτσι είναι...

Κ.Κ. ...καλύτερα να 'χα πάρει ένα Εγγλέζο, το λέω πολλές φορές...

Ε.Π. ...ναι, εε...

Κ.Κ. Γιατί εγώ έχω μια χωριανή, και παντρεύτηκε ένα Εγγλέζο κι αυτός ήρθε από την Αγγλία αλλά καλός άνθρωπος...

Α.Τ. ...ναι, ναι...Ναι, η μητέρα μου είπε...

Κ.Κ. ...ναι...

Α.Τ. ...σε μένα "άμα είχα άντρα σα το δικό σου θα φίλαγα, i kiss his feet", πώς το

Ε.Π. ...θα φιλούσα τα πόδια του...

Κ.Κ. ...ναι...θα φιλούσα τα πόδια του, θα φιλούσα τα πόδια του, έτσι το λέμε στην Ελλάδα...

Α.Τ.και τους "ναι, να το ξεχάσεις αυτό"...

Ε.Π. Νομίζετε ότι οι Άγγλοι είναι πιο καλοί σαν σύζυγοι;

Κ.Κ. ...α, οκ...

A.T. ...αφού είναι καλός, όμως πρέπει να είναι καλός άνθρωπος, δεν είναι σπουδαίο να είσαι καλός, όμως για

άντρα είναι ...χα, χα....

K.K. ...α, έτσι σ' είπε η μαμά σου;

A.T. Η μαμά μου είπε ότι είναι καλός άνθρωπος, να τον φυλάω, να τον φυλάξω,....

K.K. ...ναι, ναι...

E.Π. ...να τον προσέχεις....

A.T. ...να τον προσέχω.... Όμως λέω γιατί, εγώ είμαι καλή, γιατί να μην είναι καλός κι αυτός;

K.K. Είναι, κι από τις δυο μεριές εξαρτάται...

A.T. ...ναι...

K.K. ...γιατί η χωριανή μου που 'χει πάρει Εγγλέζο, κι αυτή είναι καλή, κι αυτός καλός, βλέπεις...άμα....

E.Π. ...κι αυτή πώς έγινε, τον συνάντησε εδώ;

K.K. Αυτή το γνώρισε εδώ, ήταν αυτή στο Φίλντι, νομίζω, κάπου αλλού την πήγανε ... νομίζω στο Φίλντι...

E.Π. Όταν είσαστε εδώ, στα δύο χρόνια πριν, δεν είχατε κανένα, έτσι, κύριο να εκφράσει ενδιαφέρον για σας;

K.K. Νο, εγώ δεν έβγαίνα, ...

E.Π. ...δεν βγαίνατε....

K.K. ...εγώ δεν έκανα trust...

E.Π.μμμμμ .

A.T. Γιατί;

K.K. Γιατί μπορεί να με τύχει κανένα επεισόδιο, εγώ δεν έκανα trust, όπως θυμάσαι το Χατζή, ...

E.Π. ...το Χατζή...

K.K. Αυτός ήταν πρόξενος εδώ,...

E.Π. ...τον έχω ακούσει, τον έχω ακούσει....

K.K. Ναι, έχω το βιβλίο, μέσα τον έχει

E.Π. ...αυτός στο βιβλίο, ναι....

K.K. ...ναι, και είπε ότι "να μην εμπιστεύεστε εσείς οι κοπέλες κανένα γιατί σας δίνουν υποσχέσεις, για τη άλλο

ζέρεις, και, ότι...το, η, ο, που 'πε, το προξενείο, είναι το σπίτι σας", έτσι γράφει, α, πέθανε ο καημένος, δύο,

τρία χρόνια έχει πεθάνει...

E.Π. ...έχει πεθάνει, ...ναι...

Κ.Κ. ...ο Χατζής, ας πούμε, πολύ βοηθούσε τα κορίτσια, πηγαίνανε, και τις έδινε καλές συμβουλές, ήτανε πρόξενος εδώ...

Α.Τ. Και τι κάνατε σαββατοκύριακο, τι κάνατε;

Κ.Κ. Εγώ δούλευα.

Ε.Π. Και το σαββατοκύριακο, συνέχεια;

Κ.Κ. Ναι, μόνο Τρίτη είχα day off και καμιά φορά πήγαινα σε αυτής της Κατσούλαινας, η κουμπάρα μου, πριν

γίνουμε κουμπάρες, πήγαινα εκεί πέρα, καθόμουνα δυο τρεις ώρες, έπαιζα με τα παιδιά, και μετά πήγαινα

σπίτι, την άλλη φορά είχα δουλειά πρωί πρωί, ας πούμε, μμ... έπρεπε αυτό ...

Α.Τ. Πολύ κουρασμένη θα ήσουν...πάντα..

Κ.Κ. ..μμμ, τι να κάνεις; Η δουλειά είχε, νέα ήμουν anyway, όταν είσαι νέα, δεν αυτό και πολύ ...

Ε.Π. ..μμ...

Κ.Κ. ...μόνο όταν φέρνεις οικογένεια, τότε.... Πόσα παιδιά έχετε;

Α.Τ. Εγώ έχω δύο κόρες...

Κ.Κ. ...α! δύο, κι εγώ δύο...

Α.Τ. ...χε,χε...

Κ.Κ. ...να τις χαρούμε...

Α.Τ. ...ναι...

Ε.Π. ..όμορφες...

Κ.Κ. ...εκεί τά 'χω όλα...ναι...

Α.Τ. ...χε,χε...

Κ.Κ. ...καλύτερα είναι τα κορίτσια, νομίζω...

Α.Τ. Το ξέρω...

Κ.Κ. ..εε..

Α.Τ. ...πιο καλύτερα..

Ε.Π. ...εε, βέβαια...

Κ.Κ. ...γιατί από τα αγόρια, είσαι άστα...

Α.Τ. Η μητέρα μου είχε επτά κόρες ...

Κ.Κ. ...οοο....

Α.Τ. ...κι όλο έλεγε "α, οι άντρες είναι πιο καλύτερα" και της είπα "ναι"...

Κ.Κ. ...έτσι έλεγε;

Α.Τ. Έτσι έλεγε! Όμως δεν πιστεύω ότι το πίστευσε αυτό... έτσι έλεγε...

Κ.Κ. Ο μπαμπάς μου έλεγε "ας είχα ακόμα τρία κορίτσια, όχι τρία αγόρια"...

Α.Τ.α, χεεε...

Ε.Π. Κι ο μπαμπάς μου που είχε τρεις κόρες μόνο, δεν είχε πρόβλημα, τρεις κόρες ήταν ευχαριστημένος.

Κ.Κ. Γιατί εμείς ακούγαμε ενώ τα αγόρια δεν ακούγανε...

Α.Τ. Ναι, όμως η μητέρα μου γεννήθηκε είκοσι ένα και σε αυτά χρόνια, ήθελαν αγόρια...

Ε.Π. ...ε, το γιο...

Α.Τ. ...κι αφού, είχε...

Κ.Κ. ..ναι, ναι...

Α.Τ. ...κοπέλες και κοπέλες, ξέρεις στο χωριό, πώς....

Ε.Π. Ήτανε η προίκα που έπρεπε να δώσεις στα κορίτσια, ήτανε μεγάλο βάρος, να 'χεις κορίτσια....

Κ.Κ. Τώρα νομίζω, δεν νομίζω να δίνουν προίκα...

Ε.Π. ...ε, όχι...

Α.Τ. Όχι!

Κ.Κ. ...στην Ελλάδα;

Ε.Π. Ε, τώρα τα κορίτσια μορφώνονται, έχουν τη δική τους δουλειά, είναι διαφορετικά....

Κ.Κ. ...κάθε κορίτσι έχει τα λεφτά του, δεν χρειάζεται να....

Α.Τ. ...εμ, ε....

Κ.Κ.νομίζεις;

Α.Τ. ...εεε, έχω.... μμμ... πώς το λες niece..

Ε.Π.ανιψιές...

Κ.Κ. ...ανιψιές...

Α.Τ. ...ανιψιές, ναι, κι από το χωριό και είναι σπουδασμένες όμως έχουνε προίκα...

Ε.Π. ...μ...μμμ...

Α.Τ. ...όμως αυτές που μεγάλωσαν στην Αθήνα είναι διαφορετικές...

Κ.Κ.α, οκ...

Α.Τ. Ναι! So, it just depends, where you come from, village, άμα έρθει από το χωριό ή από την ...

Κ.Κ. ...ναι, ναι...

Α.Τ. ...πόλη...

Ε.Π. Εξαρτάται ναι....

Κ.Κ. ...άστα, ναι...

Ε.Π. ..είναι οι νοοτροπίες...

Κ.Κ. ...τόρα τελειώσαμε;...

Ε.Π. Κυρία Κλειώ, έχετε τίποτε άλλο έτσι να μας πείτε κάτι που νομίζετε ότι το παραλείψαμε, χε,χε...
στη

συζήτηση;

Κ.Κ. Εντάξει, εντάξει...

Ε.Π. Είναι κάτι που έτσι, μια μνήμη, τίποτα, καμιά εμπειρία, ...

Α.Τ.α, εγώ ήθελα να ακούσω, για το φαί..

Κ.Κ. ...α, ...

Α.Τ. Ναι, όταν ήρθατε εδώ, ξέρω ότι, όμως πού πήρατε το λάδι, ...

Κ.Κ. ...ποιο φαί;...

Α.Τ. ...όλα αυτά τα ελληνικά φαγιά....

Κ.Κ. ...α....

Α.Τ. ...όταν ήρθατε εδώ...

Ε.Π. ...τα υλικά, τα βρίσκατε τα ίδια για να μαγειρέψετε ελληνικό φαγητό εδώ πέρα;

*Κ.Κ. Νομίζω όχι και πολύ, όχι και πολύ, αλλά ύστερα ...και φέρνανε, και καφέ και λάδι ελληνικό, ο
μπαμπάς μου*

*μου στείλε μια φορά ελαιόλαδο, μου 'στείλε και μου 'στείλε και χαμομηλο, γιατί είχα τα μωρά μικρά,
λέω*

*"στείλε μου χαμομηλο για την κοιλίτσα τους, να τους το δούνω", δυο φορές μου 'στείλε λάδι κρητικό και
αυτό*

το ...

Α.Τ. Και...

Κ.Κ. Μετά μου 'στείλε κουβέρτες...

Ε.Π. Κουβέρτες, κρητικές;

Κ.Κ. Ναι!

Ε.Π. Πατανίες; ή ήταν...

Κ.Κ. ...πατανία, ναι...

Ε.Π. ...πατανίες, τις έχετε ακόμα τις πατανίες αυτές;

*Κ.Κ. ...ααα, μια έχω εγώ νομίζω, τις άλλες τα παιδιά τις πήρανε, αλλά δεν τις χρησιμοποιούν τώρα, ξέρω
γω, λέει*

"τις έχουμε" αλλά δεν τις βάζουν, είναι πολύ βαριές...

Ε.Π. Αυτές είναι τώρα, τις βάζουμε εμείς στην Ελλάδα, τις έχουμε διακοσμητικές...

Κ.Κ. ...ναι...

Ε.Π. ...τις βάζουμε στον τοίχο ή στο πάτωμα...

Κ.Κ. Α, όχι σκεπάζεσαι;

Ε.Π. Όχι, δεν σκεπαζόμαστε τώρα...

Κ.Κ. ...α, οκ... δεν ξέρω, σου λέω τόσα χρόνια έχω να πάω, εγώ είμαι σαράντα εφτά χρόνια εδώ...

Ε.Π. ...σαράντα εφτά....

Α.Τ. ...σαράντα επτά...

Κ.Κ. ...σαράντα οχτώ πάω τον Απρίλιο...

Α.Τ. ...μμ, εγώ ξέρω πολλοί Έλληνες στην Αυστραλία που ακόμη φτα...κάνουνε χυλόπιτες, με το χέρι...

Κ.Κ. ...ναι, ναι...

Α.Τ. ...κι όλα αυτά, εσύ τα έκανες αυτά;

Κ.Κ. ...νο, νο., έτοιμα...

Α.Τ. ...έτοιμα...

Ε.Π....έτοιμα...

Κ.Κ.έσπασα δυο φορές το χέρ...μου..αυτό, δυο φορές το 'χω σπάσει, για αυτό είναι έτσι, δυο φορές το 'σπασα....

Α.Τ. ...πώς το έσπασες;

Κ.Κ. Πριν εφτά μήνες έσπασα το ίδιο χέρι, τη μια φορά χτύπαγε το τηλέφωνο και πήγα να το σηκώσω και πέφτω,

και έσπασα το χέρι μου, όλο αυτό πήγε εκεί, και πριν εφτά μήνες, πάλι με τον ίδιο τρόπο, πάλι το τηλέφωνο,

και γλιστρό πάλι, και το 'σπασα με τον ίδιο τρόπο....

Ε.Π. ...τώρα είναι ευαίσθητο, τώρα...και σπάει...

Κ.Κ. ...πολύ ευαι...βλέπεις η ηλικία η δικιά μου, εύκολα...

Ε.Π. ...σπας και...

Κ.Κ. ..εύκολα σπας...η γέρικη...

Ε.Π. ...οστεοπόρωση...

Κ.Κ. ...η γέρικη ηλικία....

Ε.Π. ...τα κόκαλα δεν είναι το ίδιο....

Κ.Κ. ...κι έτσι ακόμα είναι, έμεινε έτσι, τι να κάνω; Για αυτό και δεν μπορώ να κάνω; Ναι...

Ε.Π. ...ναι, κυρία πριν κλ....., continue...κλείσουμε την συνέντευξη, μας είπατε, ότι πάτε στην, την Κυ..., στην

εκκλησία κάθε Κυριακή...

Κ.Κ. ...μάλιστα...

Ε.Π. ...είχατε έναν παπά, τώρα κανά δυο χρόνια, που άκουσα ότι ήτανε...

Κ.Κ. ...πατήρ Γεώργιος...

Ε.Π. ...πολύ, έτσι, αναμειγμένος, με την κοινότητα, ήτανε, λέει καλός, πολύ, τώρα έχετε ένα καινούριο παπά, ε;

ένα, αυτός είναι Ελληνοαμερικάνος;

Κ.Κ. ...πάτερ Κωνσταντίνος, Ελληνοαμερικάνος...

Ε.Π. ...ναι...

Κ.Κ. ..ναι...

Ε.Π. ..τόσα χρόνια που ήσαστε στην κοινότητα, θα μπορούσατε να κάνετε μια σύγκριση, έτσι, με τους παπάδες

που έρχονται στην εκκλησία και ποια, ξέρω γω, συμβολή έχουνε στην ελληνική κοινότητα, είναι κάποιοι

παπάδες που είναι πιο καλοί από τους άλλους, και συνεισφέρουν πιο πολύ στην κοινότητα, είναι σημαντικό

να έχεις έναν καλό παπά;

Κ.Κ. Ναι! εγώ τους βλέπω όλους καλούς, για μένα δεν μου πήρε κανείς παπάς, όσο για τον πάτερ Γεώργιο, που

λένε, εγώ, ο άνθρωπος, ήρθε και μ' είδε δυο φορές στο νοσοκομείο, ήρθε κι εδώ και με είδε, δεν βρήκα τίποτα το κακό, καλός άνθρωπος είναι, ευγενικός, δεν έχει πολλά, τώρα τι λέει άλλος κόσμος, ...εγώ δεν ξέρω...

Ε.Π. ...αυτός είναι ο τελευταίος, ο καινούριος παπάς τώρα λένε...

Κ.Κ. ...νο, νο, ο άλλος...

Ε.Π. ...ο προηγούμενος...ο πιο νέος...

Κ.Κ. ...ο πατήρ Γεώργιος είναι εδώ ακόμα, ο πατήρ Γεώργιος είναι εδώ...

Ε.Π. ...ααα..

Κ.Κ. ...αλλά τώρα γιατί έφερε ο δέσποτας αυτόνε, δεν ξέρω, δεν ξέρω θετικά...

Ε.Π. ..έχουμε δηλαδή δυο παπάδες;

Κ.Κ. ...μμ..τόρα ο πάτερ Γεώργιος έχει ένα μήνα δυο νά 'ρθει στην εκκλησία, ο δεσπότης δεν του δούνει την

άδεια, όπως άκουσα, εγώ δεν ξέρω αν είναι αλήθεια ή όχι, όπως λέει ο κόσμος, δεν του δίνει άδεια νά 'ρθει

στην εκκλησία και την Κυριακή είχανε ψήφους, αλλά εγώ δεν πάω, γιατί να πάω εγώ να μπλεχτώ,..., ας κάνουνε ό,τι θέλουνε...

A.T. ..γιατί δεν του δίνουνε άδεια;

K.K. ...ο δεσπότης...

A.T. ...τι έχει κάνει;

K.K. ...λένε ότι μια Ελληνίδα, τον Κώστα, είχε τον άντρα της, εχώρισε και βρήκε ένα Ιαχωβίτη, κατευθείαν και

επειδή πήγε και την κοινώνησε ο πάτερ Γεώργιος, λέει δεν έπρεπε να την κοινωνήσει επειδή είναι χωρισμένη

και πήγε με τον άλλονε, εγώ δεν ξέρω, εγώ δεν ξέρω ούτε πιστεύω....

E.Π. ...διατηρούνε δηλαδή, πολύ αυστηρά τις, ...

K.K. .τη θρησκεία...

E.Π. ...τη θρησκεία..., ε, πιο πολύ από ό,τι στην Ελλάδα..

A.T. ...ναι, αυτό γίνεται, ...

K.K. ...εδώ...

E.Π. ...ναι,ε....

K.K. ...κι έτσι πήγανε και τόπανε του δέσποτα, και ο δεσπότης τότε δεν τον θέλει, i don't know, εγώ πάντως δεν

μπερδεύομαι, καλό άνθρωπο τον βρήκα, εμένα δε με πείραζε, κανείς παπάς δεν με πείραζε, εγώ πάω για την εκκλησία, δεν πάω να ακούω τι λέει ο καθένας, τι φτα., τι φορεί και τι δεν φορεί, και ποιου εδώ πέρα

είναι...

E.Π. ...ε, πάτε δηλαδή για την λειτουργία, δεν μένετε μετά για τον καφέ,

K.K. ...δεν έχουνε καφέ, καθόλου

E.Π. ...δεν έχουνε, μόνο στην εκκλησία πάνε....

K.K. ...μόνο στο Ρετονε κάνουνε καφέ, όποτε έχουνε εκκλησία, εδώ δεν κάνουνε καφέ, τίποτα...

E.Π. ...ααα....

A.T. Έχουνε γυναικείο σύλλογο εδώ;

K.K. Νομίζω, ναι...

A.T.ναι, όμως δεν πηγαίνεις εσύ;

K.K.no, no, ...δεν έχουνε σύλλογο να πας, ...

A.T. ...δεν έχουνε γυναικείο σύλλογο....

K.K. ...να κάνεις τσάι, να κάνεις τέτοι..., no, no, όχι τέτοια πράγματα εδώ.

E.Π. Ενδιαφέρον, γιατί στο Auckland...

K.K.Auckland....έχουνε...

Κ.Κ. ...έχουνε εκκλησιά...πας..εκεί τον καφέ, ...

Κ.Κ. ...όχι εδώ πέρα, νο, νο...για αυτό μου το λέει η κουμπάρα μου, η Σοφία Κατσούλης, ότι έχουνε εκεί, εδώ όχι,

μετά την εκκλησιά, πάει ο καθένας ...

Α.Τ. ...δεν είναι αγαπημένοι εδώ...

Κ.Κ. ...σπίτι του, I don't know...

Α.Τ. ...γιατί; Είναι, είναι παράξενο...

Κ.Κ. ...δεν έχουνε ή δεν θέλουνε να ξοδευτούνε φαίνεται, ξέρω γώ;

Ε.Π. Λέτε;

Κ.Κ. Αλλά διαφορετικά είναι αγαπημένοι, δεν έχω ακούσει, ας πούμε, να μαλώνουνε...

Ε.Π. ...απλώς...

Α.Τ. ...να όμως είναι χώρια...

Κ.Κ. ...έχει δίπλα το χωλάκι..

Α.Τ. ...πολύ χώρια, γαeh..

Κ.Κ. ...έχει ένα Hall δίπλα, μικρό, και, εκεί που πήγαμε προχθές..

Ε.Π. ...την άλλη φορά που συναντηθήκαμε, έτσι; Για αυτό νόμιζα ότι υπάρχει πάντα μετά την εκκλησιά, καφέ...

Κ.Κ. ...Νο, νο, έτυχε τότε που έφυγε ο πάτερ Κωνσταντίνος, τον είδες τον παπά;

Ε.Π. Ναι! ναι, αυτός λένε ήτανε καλός παπάς, λέει, ε...

Κ.Κ. ...καλός ήτανε, ε, όλοι καλοί είναι...

Ε.Π. ...μμμμ...

Κ.Κ. ...εμείς είμαστε στραβόζυλα καμιά φορά, εγώ λέω την αλήθεια,αυτο... όλοι καλοί είναι, αλλά έφυγε ο πάτερ

Κώνστα..., είχε τρία παιδάκια, για αυτό είχανε πάει στο hall, ...

Ε.Π. ...ναι...

Κ.Κ. και μετά είπε, αυτή που ευθ..., "να φύγετε τώρα γιατί το έχουμε γι άλλους", κι όμως αυτοί δεν φύγανε, το

Ε.Π. ...και δεν είδα μετά άλλες κυρίες, μόνο εσάς δηλαδή, που είδα, και μετά έτσι πολλές δεν θέλανε αν κάνουνε

συνέντευξη, λέει, δεν ξέρω τώρα, για ποιους λόγους αλλά...

Κ.Κ.λέει, δεν θέλουνε να γίνουνε θέατρο, μου 'πε μένα μια....

Ε.Π. ...μμμμ...

Κ.Κ. ...κι εγώ της είπα "γιατί να γίνεις θέατρο;"

Ε.Π. ...εε...

Κ.Κ. ...εγώ δεν βλέπω τίποτα, μ., να γίνω θέατρο, ...

Ε.Π. ...χε, χε..μμμ...μα γιατί, δεν έχουμε εμείς κανένα λόγο να το κάνουμε αυτό...

Κ.Κ. ...ναι...

Ε.Π. ...ναι...

Κ.Κ. ...εγώ της το είπα, τέλος πάντων...

Ε.Π.ε, καλά, ο καθένας βέβαια είναι ότι...

Κ.Κ. ...πιστεύει αυτό που θέλει, ας πούμε, εγώ δεν είπα τίποτε καλό, ούτε κακό, αλλά πολλές... μόνο η

Αντριαννα

θάναι κι εγώ, ε;

Ε.Π. Ναι!

Κ.Κ. Οι δυο μας, χε, χε, ούτε στο Petone;

Ε.Π. Κι εμείς είχαμε κάνει, μέρες είχαμε κλείσει για να κάνουμε όλες τις συνεντεύξεις, και τις πέντε, και την

τελευταία στιγμή...

Κ.Κ. ...χμ.χμ...

Ε.Π. ...μόνο εσείς οι δυο, κι ήτανε η τελευταία στιγμή...

Κ.Κ. ...οι δυο μας, ήτανε ...

Α.Τ. ...ναι, ήτανε η Φλώρα...

Κ.Κ. ...ναι, η Φλώρα...you know Flora?

Α.Τ. ...όμως δεν θέλει...

Ε.Π. ...η Φλώρα ...

Α.Τ. ...τι έγινε με τη Φλώρα....

Ε.Π.η Ελένη...και η Αχλαδάκη...

Κ.Κ. ...ναι η Άννα, η Αχλαδάκη...

Ε.Π. ...ναι, ναι...

Α.Τ. ...αλλάξανε τη γνώμη τους...

Κ.Κ. Δεν ξέρω, η μια λέει, "γιατί δεν πας εσύ;" "γιατί δεν πας εσύ;" φαίνεται, κι εγώ της είπα ότι, λέω

"γιατί να μην

έρθεις;" λέει "εγώ δεν θέλω να γίνω θέατρο ενός κι αλλουνού"...

Ε.Π. ...εεε...

Κ.Κ. ...τέλος πάντων...

Ε.Π. ...η νοοτροπία, μπα...

Κ.Κ. ...ας κάνει ο καθένας ό,τι θέλει...

Ε.Π. ...εμείς σας ευχαριστούμε πάρα πολύ κυρία Κλειώ για το χρόνο σας και τη διάθεση σας να μοιραστείτε μαζί

μας τις εμπειρίες σας, πολλά από τα πράγματα που μας είπαν είναι πολύ σημαντικά, έτσι, οι σχέσεις σας με

τους γονείς σας, από πού ήρθατε, τις δυσκολίες που συναντήσατε, τα πράγματα που καταφέρατε, ε...

Κ.Κ. ...ε, ναι, μόνη μου τα κατάφερα...

Ε.Π. ...βέβαια...απόλυτα, που είναι αξιόλογο και σας ευχαριστούμε πάρα πάρα πολύ για την εμπιστοσύνη που

μας δείξατε...

Κ.Κ. ...εγώ σας ευχαριστώ...

Ε.Π. ...θα σας στείλουμε εμείς μια κασέτα με την ομιλία σας να την έχετε...

Κ.Κ. ...οκ...

Ε.Π. ..για τα παιδιά σας, και μετά από μήνες που θα κατέβουμε ξανά στο Wellington, άμα θέλετε να ρθούμε με την

κάμερα, να μας πείτε, έτσι, μερικά πράγματα παραπάνω να βάλουμε και την φω.,,και την, πώς να... το πρόσωπο σας μέσα στην ομιλία, θα σας πάρουμε τηλέφωνο και θα το συζητήσουμε ξανά...

Κ.Κ....οκ, εμένα δεν με πειράζει, εγώ δεν έχω κάνει κανένα κακό, να κρύβομαι...κατάλαβες;

Α.Τ. Ναι!

Κ.Κ. Κατάλαβετε;

Ε.Π. ..μα δεν είναι να...

Κ.Κ. ...εμένα δεν με πειράζει...τόρα τελειώσαμε...

Ε.Π. ...να μας πείτε, πιθανός και να 'ρθείτε μαζί μας, αν θέλετε, να πάμε στο Petone, να μας δείξετε το παλιό σας

σπίτι που μένατε, είναι ακόμα εκεί, ξέρετε;

Κ.Κ. ...είναι flat..στα flat, είναι εκεί...

Ε.Π. ...θα ήταν έτσι ενδιαφέρον να μας πάρετε μια βόλτα να μας δείξετε πού ήσασταν, πού δούλευε ο άντρας σας,

την εκκλησία,

Κ.Κ. ..νομίζω το General Motors έφυγε...

Ε.Π. ...αα..

Α.Τ. Εκεί δούλευε ο άντρας σου;

Κ.Κ. Ναι στο Petone, στο General Motors...

ΑΤ. ...ναι, κι ο πατέρας μου...

Κ.Κ. ...α, εκεί δούλευε!

Α.Τ. ...ο πατέρας μου δούλευε στην Αδελαΐδα, General Motors Company...

Κ.Κ. ...α...όχι...

Ε.Π. ...Αυστραλία...

Α.Τ. ...ήταν εκεί, Αυστραλία...

Κ.Κ. ...ναι, έχουν κι εκεί...

Α.Τ. ...ναι Αυστραλία, εκεί πήγε, ήτανε δύσκολο...

Κ.Κ. ...ε, άμα ξέρεις...

Α.Τ. ...ο Τάσος το βρήκε δύσκολο εκεί;

Κ.Κ. ...ε, ήξερε αυτήν τη δουλειά από την Ελλάδα...

Α.Τ. ...ααα...

Ε.Π. ...ήτανε μηχανικός;έκανε....

Κ.Κ. ...ναι!

Α.Τ. ...ααα....

Κ.Κ....την ήξερε και δεν βρήκε...

Α.Τ. ...ο πατέρας μου είχε δουλέψει στα χωράφια...

Κ.Κ. ...α, οκ!

Α.Τ....ήτανε δύσκολο να είσαι κλειδωμένη μέσα...

Κ.Κ....ναι...νο, αυτή ήτανε, έφυγε νομίζω, χρόνια έχει φύγει.... το General Motors...

ΑΤ...ναι, ναι...

Ε.Π....αλλά θα είναι ενδιαφέρον, να μας πάτε να μας δείξετε τη γειτονιά σας,και πού ήσασταν γιατί έχει τόσους

πολλούς Έλληνες τότε εκεί, είχε ελληνικά καφέ, εστιατόρια στο Petone?

Κ.Κ. Όχι!

Ε.Π. Όχι, ε!

Κ.Κ. Νο, νο! Νο, δεν είχε, δεν σου λέω ότι δεν είναι μόνο, νομίζω είναι η Φλωρα, η Νίκη Καστρινακη, δεν νομίζω

να είναι άλλοι Έλληνες.... τρεις Κρητικοί...

Ε.Π. ...και...τότε...μα. μα τότε, Κρητικοί...ναι...

Κ.Κ. ...είναι τώρα τρεις Κρητικοί, είναι και μια άλλη, τέσσερις, δεν είναι πολλοί Έλληνες....

Ε.Π. ...μα τότε πού ήσασταν, που είχε πολλούς Έλληνες, είχε καφέ, εστιατόριο ελληνικό, εκείνη την περίοδο;

K.K. ...No...

E.Π. ...όχι ακόμα, ε!

K.K. ...no, είχανε fish shop οι ποιο πολλοί Έλληνες εκεί...οι Κρητικοί...

E.Π. ...αυτό ήταν η κύρια απασχόληση τους;

A.T. Είχε ελληνικό μπακάλι...ννίβτ. do you call it...

E.Π. ...μπακάλικο;

K.K. ...no, no...

E.Π. ...όχι...

K.K. ...no, δεν θυμάμαι...να είχανε., οι Έλληνες, αυτό... μόνο fish and chips είχανε οι πιο ..., όλοι οι Έλληνες

Κρητικοί είχανε fish and chips εκεί πέρα...

E.Π. ...ναι....

A.T. Και στην Αυστραλία...

E.Π. ...έτσι ήταν και στην Αυστραλία το ίδιο...

A.T. ...γιατί δεν, δεν, you didn't have to know the language, ...

K.K. ...ω, ναι, είναι εύκολο...

ΑΤ. ...ναι, άμα δεν μπορείς να μιλήσεις αγγλικά, είναι πιο εύκολο να...fish and chips...χε... δύο τρία...

E.Π. ...όχι, κρατείστε το, κρατείστε το...

K.K. ...χρειάζεται ακόμα...

A.T. ...χα,χα...

K.K. ...α, οκ...

E.Π. ...ε, αυτό θάναι καλό όμως, αν μπορούσατε να το κάνουμε, εδώ να ρθούμε θάναι καλό...

K.K. ..ναι...Α, τα είδατε αυτά;

E.Π. ...αυτά τα έχουμε, ναι. Τα έχουμε κι εμ...

A.T. Και νομίζεις ότι οι κόρες σου θα μιλήσουνε, would they want to talk to us? Gosh, my Greek is got so bad...

E.Π. ...θα ενδιέφερε στις κόρες σας να είναι στην..στην...στο ντοκυμαντέρ που θα φτιάξουμε;

K.K. ...α, δεν νομίζω, είναι two, πού είναι, να σας δείξω τα παιδιά μου....

E.Π. ...α, είναι εκεί;

K.K....ναι!

E.Π. ...α, ε, να μας τα δείξετε...

K.K. ...είμαστε όλοι...

E.Π. ...ναι...

Κ.Κ. ...α, εδώ, όχι,, είμαστε οι γειτονοι όλοι, αυτοί είναι γειτονοι, στο Γουελιγκτον, δεν είναι στο Μπιτόνι, μμμ,,εδώ,

στο school, έχουμε σχολείο δίπλα, εδώ πηγαίνουν και τα παιδιά μου, no, είμαστε όλοι γειτονοι εδώ...

Ε.Π. ...ε, όλοι αυτοί εδώ, τους ξέρετε, ε;

Κ.Κ. ...χμ... εγώ, να 'μαι!

Ε.Π. Εδώ είναι...

Κ.Κ. ...εγώ και τα παιδιά μου...

Ε.Π. ...λοιπόν, εδώ η κυρία Κλειώ μας δείχνει ένα βιβλίο το οποίο ονομάζεται "Νίνα, city children -

Julie Crenfienid

and Ruth Gerson" και μας δείχνει τη σελίδα δεκατρία, μια φωτογραφία της, με τις δυο της κόρες, και αυτή

ποια δεκ.,,ποιο χρόνο ήτανε, κυρία Κλειώ, αυτή η φωτογραφία, θυμόσαστε;

Κ.Κ. Γράφει εδώ...

Ε.Π. Τα παιδιά σας είναι μικρά, θα 'τανε ...

Κ.Κ.τα παιδιά μου ήτανε, εφτά χρονώ νομίζω και έξι....

Ε.Π. ...έξ,,τέλη δεκαετίας του εξήντα, εξήντα οχτώ, εξήντα εννιά...

Κ.Κ. ...μμμ...

Ε.Π. ..α...αρχές του εβδομήντα μάλλον, ε;

Κ.Κ. ...είχαμε πάει στην Ελλάδα και μετά γυρίσαμε...

Ε.Π. ...και αυτό ήτανε....

Κ.Κ. ...αυτά είναι Κρητικάκια...

Ε.Π. ...ποια, ποια είναι τα ονόματα τους, ποια οικογένεια ήταν αυτή;

Κ.Κ. ...λέγεται... τα παιδιά Μπάμπης και Σούλα...

Ε.Π....ήτανε λέει Λύτρα, ήτανε Λύτρας...

Κ.Κ. ..ναι...

Ε.Π. ...εε,,του άντρα της το όνομα, μάλλον ...

Κ.Κ. ...ετούτης τα παιδιά, Λύτρας, ένα , δύο, τρία και ένα άλλο, δεν είναι εδώ...

Ε.Π. ...και ήτανε γειτόνισσα σας...

Κ.Κ. ...ναι, όλοι γειτόνοι είμαστε...

Ε.Π. ...εκεί όλοι στη γειτονιά, έχει Έλληνες δηλαδή, ε;

Κ.Κ. ... στο Καρολάιν Στρητ, ...

Ε.Π. ...στο Καρολαά...

Κ.Κ. ...τόρα δεν είναι, μόνο μια οικογένεια, όλοι φύγανε...

Ε.Π. Και αυτοί έχουνε φύγει στην Ελλάδα, στην Αυστραλία, ή έχουνε πάει αλλού να ζήσουνε;

Κ.Κ.αλλού...

Ε.Π. ...να μείνουνε...σπίτι...

Κ.Κ. ...αλλού πήγανε, ναι....

Ε.Π. ...είχε, δηλαδή, ολόκληρο...

Κ.Κ. ...αυτή είναι στην Κρήτη, ...

Ε.Π. ...δρόμους...

Κ.Κ. ...πήγανε στην Κρήτη, αυτή είναι στο γηροκομείο, τα παιδιά της είναι κάπου αλλού, αυτό...ετούτο το

Καρολάι

Στηρητ είναι, ήταν όλο Έλληνες...

Α.Τ. ...ήτανε καλή η ζωή εκεί;

Κ.Κ. ...ναι ήμαστε καλά, όλο Έλληνες ήμαστε, όλο...

Ε.Π. ...δηλαδή, βγαίνατε στο δρόμο και βλέπατε τους γείτονες...

Κ.Κ....ναι...

Ε.Π.μιλούσατε ελληνικά, πηγαίνατε ο ένας στου αλλουνού το σπίτι, ...

Κ.Κ. ...ναι, όλο Έλληνες ήμαστε, όλο Έλληνες...

Ε.Π. ...και πόσο... πόσα χρόνια μείνατε σε αυτό το δρόμο;

Κ.Κ. Νομίζω ύστερα τέσσερα χρόνια έμεινα, μετά πήγα στο Petone...

Ε.Π. ...α, πρώτα ήσαστε εδώ και μετά πήγατε στο Petone...

Κ.Κ. ...Ναι, μετά πήγα στο Petone...

Ε.Π.σας άρεσε πιο πολύ εδώ ή στο Petone;

Κ.Κ. ...εδώ...

Ε.Π. ...εκεί, επειδή είχε πιο πολλούς Έλληνες γύρω γύρω στη γειτονιά;

Κ.Κ. ...ναι, αλλά επειδή ήτανε φτηνό το νοίκι, δέκα δολάρια μόνο...

Ε.Π. ...στο Petone...

Κ.Κ. ...ναι...

Ε.Π. ...για αυτό πήγατε να μείνετε εκεί...

Κ.Κ. ...ναι! και ύστερα ήταν και πολύ Έλληνες, πάρα πολύ Έλληνες εκεί πέρα, και δεν είχα κανένα

πρόβλημα, ας

πούμε, πολλοί Έλληνες ήταν κι εκεί, ...αυτό, με αυτή ήρθαμε μαζί...

Ε.Π. ...αυτή στο..με την ίδια κοπέλα, στο ίδιο πρόγραμμα...

Κ.Κ....ναι!

Ε.Π. ...ναι...

Κ.Κ. ...Ευγενία Λαδή, νομίζω Πελοποννήσια, θα σε γελάσω, δεν είναι Κρητικά...

Ε.Π. ...και πού, πού πήγε αυτή, έχει μείνει εδώ;

Κ.Κ. ...αυτή τώρα είναι σε γηροκομείο, γιατί κι αυτή ήρθε μεγάλη, νομίζω ήρθε τριάντα πέντε χρονώ,...

Ε.Π. ...ναι...είχε πολλές κοπέλες πού ήταν, έτσι...

Κ.Κ. ...ναι...

Ε.Π. ...μεγάλη ηλικία...

Κ.Κ. ...είδες προχθές που είπανε για...και η Άννα Χαχλαδάκη είχε είκοσι οχτώ, ήρθανε, πρέπει να είναι και

μεγάλες τώρα, κρύβανε τα χρόνια τους, δεν μπορώ να καταλάβω...

Ε.Π. ...ίσως επειδή δεν είχανε κι άλλες ευκαιρίες, επειδή ήτανε μεγάλες, στα χρόνια για εκείνη την εποχή, να

παντρευτούνε, μήπως τις λέγανε, ξέρω γω και γεροντοκόρες πίσω ...

Κ.Κ. ...δεν ξέρω πώς τις πήρε το κράτος, μεγάλη ηλικία να δουλέψουν, ας πούμε, εδώ...

Ε.Π. ...ε, δεν ήταν μεγάλες...

Κ.Κ. ...μπορεί να κρύβανε, δεν ήταν και τριάντα οχτώ χρονώ...

Ε.Π. ...ποιος ξέρει...

Κ.Κ.δεν ήταν και μικρή, ας πούμε...

Ε.Π. ...ε, ναι, και απάντρευτη, ε...

Α.Τ. ...όμως και στο χωριό...σε αυτά τα χρόνια ήτανε πολλοί γυναίκες μεγάλα χρόνια που δεν παντρεύτηκαν, ναι,

γιατί they had to find husbands of the same status and a lot of men were killed...

Κ.Κ. ...δύσκολο να βρεις άντρα...

Α.Τ. ..μα, μα η θεία μου, η μεγάλη, δεν είχε παιδιά γιατί παντρεύτηκε σαράντα χρονώ...μεγάλη, γιατί δεν μπορεί να

βρούνε άντρα...

Ε.Π. ...ε, σκοτωθήκανε πολλοί και στον πόλεμο, είχε και κακουχίες, είχε πολλά...

Κ.Κ. ...εσύ δεν τα ξέρεις κι εγώ, α, οι γονείς μας μάς τα λέγανε...

Ε.Π. ...ναι, η μαμά μου, στην ίδια ηλικία με εσάς, μεγάλωσε...

Κ.Κ. ...α, ναι...

Ε.Π. ...κι αυτή μες στον πόλεμο, ναι...

Κ.Κ. ...α, οκ...

Ε.Π. ...ξέρει αυτές τις ιστορίες...κυρία Κλειώ, είναι εύκολο να το πάρουμε αυτό σήμερα να το βγάλουμε μερικές

φωτοτυπίες και να σας το φέρουμε αύριο;

Κ.Κ. ...ναι! Μόνο να μην χαθεί!

Ε.Π. ...ο! θα σας το φέρουμε αύριο! Εμείς θα βρούμε κάπου να κάνουμε φωτοτυπίες ...

Κ.Κ. ...γράφω Κλειώ Κοκκινάκη, Νο, κάπου εδώ το έχω, α εδώ τα παιδιά μου...ναι...

Ε.Π. ...ναι...

Κ.Κ. ...άμα θέλετε μπορείτε να τα πάρετε όλα...

Α.Τ. ...έχουμε αυτό, αυτό το έχουμε, ο Πετούσης μας το έδωσε...

Κ.Κ. ...ουπς,,αυτό το έχετε, είπατε;

Ε.Π. ...το έχουμε, το έχουμε και το άλλο το μεγάλο...

Α.Τ. ...ναι, θα το βάλουμε...

Κ.Κ. ...I don't know, τέσσερα ήτανε...

Ε.Π. ...το έχουμε κι αυτό...

Κ.Κ. ...α, το έχετε κι αυτό...

Ε.Π. ...ναι!

Κ.Κ. ...α, οκ!

Ε.Π. Αυτό δεν το χρειαζόμαστε...

Κ.Κ. ...δεν θέλει για τον πόλεμο, ε;

Ε.Π. Αυτό, θα βρούμε κι άλλα σχετικά με αυτό, εκτός κι αν γίνει αναφορά για το, της Τασούλας το χωριό, κάνει...

Α.Τ.α...

Κ.Κ....Κακόπετρο, στις φλόγες του πολέμου...

Ε.Π. ...θα το κοιτάξουνε να δούμε μήπως έχει τίποτα να βγάλουμε μια φωτοτυπία...

Κ.Κ. ..αυτό μου το 'στείλε η αδερφή μου...

Ε.Π. ...ναι...

Κ.Κ. ...γιατί κι η αδερφή μου ήταν τριώ χρονώ και την είχε πάει η μαμά μου, η συγχωρεμένη, εκεί και σκοτ όλη

την οικογένεια, και η αδερφή μου σώθηκε, η θεία μου την έβαλε κάτω από τον καναπέ, είχανε κάτι μεγάλους

καναπέδες, και χωθήκανε εκεί και έφαγε η θεία μου δέκα bullets, και έσωσε την αδελφούλα μου τριώ

χρονώ

ήτανε εκεί...

Α.Τ. ...α, και πέθανε....

Κ.Κ. ...η θεία μου, έδενε τα τράματα, έσχιζε σεντόνια, μετά καθαρά και είχε και τα τράματα, δεν είπε, δεν πέθανε,

αλλά υπόφερε πολύ, και ήταν μέσα και η αδελφό... και μόνη που σώθηκε, ας πούμε, ήταν η αδελφούλα μου,

η θεία μου την έσωσε, είχε κάτι φουστάνια μακριά, και κάτω από τους καναπέδες, έφαγε τέσσερις bullets η

θεία μου, οι Γερμανοί, αυτό...

Α.Τ. ...πολύ δύσκολο...

Κ.Κ. ...για αυτό είναι Κακόπετρο στις φλόγες, ξέρεις να διαβάζεις;

Ε.Π. ...ναι!

Κ.Κ. ...α!..

Ε.Π. Εμείς θα το διαβάσουμε και θα το κάνουμε και φωτοτυπία αυτό γιατί όταν θα κάνουμε, όταν θα 'ρθουμε μετά από μερικούς μήνες με την κάμερα, θέλουμε όλο το ιστορικό σας, ξέρω γω κι αυτό είναι, μέρος της ιστορίας

σας...

Κ.Κ. ...για το πόλεμο...ας πούμε...

Ε.Π. ...για τον πόλεμο, βέβαια, και για την κυρία Τασούλα, αφού έρχεται από το Κακόπετρο είναι κι αυτό ...

Κ.Κ. ...ναι, ναι....

Ε.Π. ..ναι...

Α.Τ. ...ο πατέρας μου ήτανε αντάρτης, ...

Κ.Κ. ...ω, να γράψουμε τ' όνομα...

Α.Τ. Είχατε και στην Κρήτη;

Ε.Π. ...ναι!

Κ.Κ. ...ω, νο, το γράφω. Κλειώ Κοκκινάκη, δώρο από την αδελφή μου, nineteen eighty five μου το έστειλε...

Ε.Π. ...ναι...

Κ.Κ. ...μου το 'στείλε....

Α.Τ. ...απ' την Ελλάδα;

Κ.Κ. Ναι, απ' την Κρήτη!

Ε.Π. ...ναι...

Κ.Κ. ...γιατί και αυτή ήτανε μέσα, ας πούμε, είναι μέσα εδώ...

Ε.Π. Το όνομα της είναι μέσα εκεί, ε;

K.K. ..ε, κι αυτή ήτανε...

A.T. ...τι έκανε...

E.Π. ...η αδελφή της ήτανε...

K.K. ...αφού την πυροβολήσανε...

E.Π. She survived the German attack at the village!

AT. ...ααα!

E.Π. It was a little one, the auntie protected her...

K.K. ...όλοι οι συγγενοί, η μαμάς μου, οι θείοι μου, όλες, η γιαγιά μου, αλλά πού είναι για την αδερφή μου, μουτο

χει σημειώσει, αυτή είναι έτσι για Τασούλας, ή ο μπαμπάς της ...

E.Π. ...λέει ο Τσιχλάκης...

K.K. ...Νικόλαος Τσιχλάκης...ε..

E.Π. ...λέει Τσιχλάκη, είναι...

K.K. ...κι αυτή ήταν Τσιχλάκη, νομίζω ο μπαμπάς της ήτανε.

E.Π. Θα της το δείξουμε...

K.K. ...που ζήσε αυτό, i want, σας παρακαλώ πολύ δεν θέλω να χαθεί...

E.Π. ...όχι, μην ανησυχείτε...

K.K. ...γιατί είναι απ' την αδερφή μου...είναι δώρο απ' την αδερφή μου, της είπα να μου στείλει κι άλλα, όλα τα ίδια

λέει, ο τόμος, ας πούμε...και τα βγάζει ο κουνιάδος της τώρα, της Τασούλας, τα βγάζει αυτά...

E.Π. ...ναι, ε;

K.K. ...ναι...

E.Π. ...ναι, μα, είδατε λοιπόν πόσο σημαντικό είναι να έχει τις μνήμες κανείς καταγράψει;

K.K. ...μμμμ.,κι αυτός, ο αδερφός του, ο κουνιάδος της είναι...

E.Π. That is going to make...yeah...

Ok...

Λοιπόν σας ευχαριστούμε πάρα πολύ κυρία Κλειώ,

K.K. ...ok, ok..

E.Π. ...για το χρόνο σας.

This is the end of the interview with Clio.

Transcription by Ilias Pavlidis

